

SPB
LIGHT NOVEL

The cover features a dark, atmospheric background with swirling smoke or mist. In the center, a young man with dark hair and a purple military-style uniform with gold epaulettes and a red sash stands leaning against a large, ornate golden chair. A young woman with long purple hair sits in the chair, her eyes closed and hands clasped in prayer. The chair's backrest is a large, intricate golden heart shape. Behind them, a shelf holds various colorful potions and flowers. At the bottom, a large open book lies on the ground, with a small purple potion bottle and a butterfly nearby. The title 'Galilian Tales' is written in a large, elegant, golden script font, with a red circle containing the number '1' to its right.

กาลิเลียนเทลส์
Galilian Tales

เจ้าชายสีดำนากับคู่ลึกลับ

Story : SUNICH

บทนำ

เจ้าชายน้อยกำลังตามหาใครคนหนึ่งด้วยความน้อยใจ
วันนี้เป็นวันเกิดของเขาแท้ๆ แต่ทำไมต้องเกิดเหตุการณ์เช่นนี้
เรื่องเริ่มต้นจากพี่ชายใหญ่ผู้มีนามว่า อีเธอร์ ไม่รักษา
สัญญา!

ทั้งที่เคยบอกว่าจะมอบวันว่างหนึ่งวันให้เป็นของขวัญ
วันเกิดแก่ธาม ตกลงกันว่าจะไปล่าสัตว์ ทว่านอกจากท่านพี่
จะผิดสัญญาแล้ว ยังให้เวลานั้นแก่พี่ชายคนรองนามว่า โท
โดยไม่สนใจว่าเขาจะรู้สึกเช่นไร

“ท่านพี่หลอกลวงข้า!” เจ้าชายธามตะคอกใส่ท่านพี่
อีเธอร์ทั้งน้ำตา

แต่แทนที่จะปลอบน้องเล็ก อีเธอร์กลับพูดด้วยน้ำเสียง
เฉียบขาด

“ลูกพี่ชายห้ามร้องไห้”

แล้วยกเหตุผลต่างๆ นานามาเป็นข้ออ้างว่า งานของตน
และโทสลักสำคัญยิ่งใด ธามจึงอาละวาดใหญ่โต

ทว่าความบาดหมางกลับไม่ได้จบลงแค่นั้น เมื่ออีเธอร์

ประกาศว่าตนจะไม่ยอมยกโทษให้น้องชายคนเล็ก ไม่ไปร่วมงานเลี้ยง และไม่ให้ของขวัญวันเกิด เจ้าชายน้อยรามยิ้มหยันตอบพี่ชายองค์โตว่า เขาก็ไม่อยากจะให้พี่ชายใจร้ายทั้งสองมาร่วมงานวันเกิด เจ้าชายโทผู้มึนนิสยประนีประนอมกว่าใคร ไม่เก็บวาทะของน้องชายมาถือสา สวนทางกับเจ้าชายอีเธอร์ ซึ่งมีอุปนิสัยจริงจัง เหตุนี้เองงานฉลองวันเกิดเจ้าชายลำดับสามแห่งราชวงศ์กาลิเลียนในปีนี้ จึงไร้เงามกุฎราชกุมารองค์สำคัญแห่งพิภพมารีน

“ไม่สมควรเลยนะจะที่ลูกไปอาละวาดใส่ท่านพี่อีเธอร์แบบนั้น”

แม่ของเด็กหนุ่มทั้งสามซึ่งเป็นราชินีแห่งพิภพมารีนตำหนิรามหลังได้ทราบเรื่องทั้งหมด

“...ส่วนเรื่องที่อีเธอร์ผิดสัญญา แม่ก็จะให้เขารับผิดชอบ แต่ลูกทุกคนของแม่ควรได้อยู่กันพร้อมหน้าในงานฉลองแห่งความสุข อีเธอร์คงกำลังเสียใจที่ถูกลูกพูดจาใส่แบบนั้น เป็นไปได้ไหมว่ารามตัวน้อยของแม่จะเดินไปชวนท่านพี่มาร่วมงานเลี้ยงฉลอง ขอโทษท่านพี่อีเธอร์เรื่องที่อาละวาดใส่ด้วยไ้ตรีเปล่าจ๊ะ”

เจ้าชายน้อยรามพยักหน้ารับอย่างผินใจ ความรู้สึกน้อยใจพี่อีเธอร์ยังไม่ได้ลดลง เขาคิดว่าบรรยากาศระหว่างทางไปห้องท่านพี่อีเธอร์ช่างเจียบสดจนวังเวง แต่เพราะมัวคิดวิธีอ้อนพี่ชายจึงไม่ทันได้ใส่ใจ

“ทำไมวันเกิดของข้าต้องเกิดเหตุเช่นนี้ ฮี...โทนั่นแหละผิดที่สุด!” เจ้าชายน้อยพึมพำ ทำหยุดนิ่งหน้าห้องของมกุฎราชกุมารโดยไม่รู้ว่ากำลังมีความผิดปกติหลังประตูบานนั้น

หากข้าเคาะประตูก็เท่ากับยอมแพ้สิ...ก็ข้าไม่ได้ตั้งใจมา
ง้อพี่อีเธอร์นี่นา ข้าเป็นฝ่ายถูก ดังนั้นไม่จำเป็นต้องเคาะ
ประตูหรอก...ผลักเข้าไปเลยดีกว่า จะได้ไม่เหมือนเดินมาง้อ
งี้ล่ะ ฮ่าๆๆ

ธามคิดดังนั้นแล้วใช้มือผลักบานประตูที่ไม่เคยลงกลอน
ให้เปิดออก ตะโกนบอกกันทำไว้อีก่อนว่า

“ท่านพี่ ข้าคิดว่าท่านไม่ควรโกรธเคืองข้าด้วยเรื่อง
เล็กน้อยพรรคนั้น การกระทำของท่านพี่ข้างเป็นเรื่องสิ้นคิด
เกินกว่าข้าจะเชื่อว่านี่คือความคิดของ...”

เจ้าชายน้อยเปล่งเสียงค้ำงเท่านั้น พลันเบิกตากว้าง
จ้องมองร่างพี่ชายใหญ่ที่อยู่ในกลุ่มเงาดำสูงจดเพดาน ก่อน
อุทานเสียงดังลั่น

“ท่านพี่อีเธอร์!”

ทันใดนั้นเงาดำก็ขยับเขยื้อน มันผุดรยางค์อันใหม่
รูปร่างคล้ายงูพิษ ฟุ้งตรงมาตวัดร่างเขาซึ่งสวมชุดผ้าไหม
สำหรับพระราชพิธี รยางค์รัดร่างแน่นจนธามร้องครางด้วย
ความเจ็บปวด ระหวางมองดูกลุ่มควันสีดำกลืนร่างพี่ชาย
คนโต...

1

การขอพร ณ ต้นไทรศักดิ์สิทธิ์

เงาดำมืดทำให้ธามรู้สึกอึดอัด และนั่นคือฝันร้ายอัน
แสนทุกข์ทรมาน!

เนื้อตัวของเขาเหนียวเหนอะหนะ ตัวร่างรู้สึกปวดเมื่อย
หูกได้ยินแต่เสียงเล็กๆ น่ารำคาญ...

ภายหลังทุกอย่างได้ประกอบกัน ก็เหมือนมีมือที่มอง
ไม่เห็นสะกิดเจ้าชายธามตื่นจากนอนกลางวัน

“หนวกหูชะมัด!”

กว่าหนึ่งปีที่ ธาม กาลิเลียน มกุฎราชกุมารแห่งราช-
บัลลังก์ผู้ปกครองดาวเคราะห์มารีนได้แฝงกายเข้ามาใช้ชีวิต
เยี่ยงคนธรรมดาพร้อมมองครึกซ์คู่หูชื่อ วินธัย กับเวทศิลป์
ประจำตัวนาม วาเลส ทั้งที่เจ้าชายอย่างเขาไม่ควรถูกลำบาก
เสี่ยงภัยอันตรายบนพิภพอันห่างไกลเช่นนี้ แต่เพราะเหตุร้าย
แรงเมื่อห้าปีก่อน ในวันที่ครบรอบอายุสิบสองปีของเจ้าชายธาม
และทำให้ฮีเธอร์ กาลิเลียน มกุฎราชกุมารของพิภพมารีนใน
ขณะนั้นหายตัวไปต่อหน้าต่อตาเขา

แม้พิภพมารีนจะยิ่งใหญ่เกรียงไกร แต่กลับไม่มีใคร

สามารถค้นหาเบาะแสของเจ้าชายอีเธอร์ กาลิเลียน ได้
กระทั่งเวลาผ่านไปเกือบสี่ปี...เมื่อราชาและราชินีต่างสิ้นหวัง
เรื่องโอรสองค์โต พิกพมารีนก็ได้รับคำพยากรณ์จากเวท
ศิลป์แห่งราชสำนักชื่อ วาเลส ทำนายว่า

‘ที่สุดปลายจักรวาล

ดาราจักรตรงกันข้ามอันมีนามทางช้างเผือก

นั่นคือจุดเริ่มต้นการนำอีเธอร์หวนคืนสู่มารีน’

สิบปีผ่านไปนำไปสู่การตีความคำทำนายของนัก-
พยากรณ์ภาพวาด ซึ่งผู้คนในดาราจักรซีเอร์ต่างเรียกขาน
ด้วยความยำเกรงและเคารพอย่างสูงว่า...เวทศิลป์

เวทศิลป์นั่นเองได้จุดประกายความหวังอีกครั้งในพิกพ
มารีน!

เจ้าชายธาม กาลิเลียน อาสารับงานนี้ทันที ทั้งที่ไม่รู้ว่า
ดาวชื่อเทอร์ราหน้าตาเป็นอย่างไร หากแต่เขาอยากช่วยพี่ชาย
คนโตกลับคืนมา

เจ้าชายธาม กาลิเลียน ที่บัดนี้มีตำแหน่งเป็นมกุฎราช-
กุมารแห่งมารีนจึงออกเดินทางสู่พิภพแสนไกล ผ่านเฟรม
เชื่อมมิติด้วยสภาพร่างกายกับอาวุธครบมือเตรียมพร้อมทำ
ภารกิจ ทว่าโชคชะตาช่างเล่นตลกนัก...

เนื่องจาก...เกือบหนึ่งปีแล้วซึ่งธามกับคณะจากบ้านเกิด
พิกพมารีนมา นอกจากยังตามหาพี่ชายไม่พบ เขาก็บอกรักษ์
วินัยยังต้องสวมบทบาทบ๊อบ เป็นนักเรียนมัธยมปลายใน
โรงเรียนประจำจังหวัดแห่งหนึ่ง ทำโครงการวิทยาศาสตร์
สำหรับส่งประกวด อ่านหนังสือเรียนเตรียมสอบประจำบท

สอบมิดเทอม สอบไล่ มีหน้าซ้ำยังหมดเวลาวันหนึ่งๆ ไปกับการบ้านกองโตและการเตรียมตัวสอบแอดมิตชัน!

“ใครกันบังอาจรบกวนเวลานอนของข้า!”

เจ้าชายใช้แขนยันร่างสูงโปร่งให้ลุกขึ้นนั่งบนพรมสีเทาตุ๋นๆ ร่างกายของเขาคงปวดเมื่อยเนื่องจากที่นอนแคบไม่ถูกสุขลักษณะของเวทิลปินคนแคะนาม วาเลส อีกทั้งเพดานห้องของเวทิลปินก็ยังเตี้ย จึงทำให้ไม่สามารถลุกยืดตัวได้นอกจากรอบตัวจะเล็กคับแคบ ยังอบอวลไปด้วยกลิ่นหอมเลี่ยนๆ จากน้ำตาลกรวดหลากสีสันในขวดแก้วเนื้อดีแต่มีขนาดเล็กจวบจนชั้นวางสูงจดเพดาน ทุกขวดล้วนเกิดจากความปรารถนาของผู้คน โดยมีมือคนแคะเจ้าของสถานที่แห่งนี้ และตอนนี้...ภายนอกมิติต้นไม้ มีใครสักคนกำลังบอกความปรารถนา

ที่นี่มักมีเสียงของความปรารถนาดังอยู่เป็นระยะ เพราะคนในโรงเรียนนี้ต่างเรียกต้นไม้ของวาเลสว่า ‘ต้นไม้ไตรศักดิ์สิทธิ์’ นักเรียนส่วนใหญ่ โดยเฉพาะนักเรียนหญิงมักอาศัยช่วงว่างจากคาบเรียน โดยเฉพาะช่วงเที่ยงแบบนี้มาขอพร รวากับเชื่อว่าทุกคำขอจะเป็นจริงขึ้นมาได้

ใช่...ถามคิดว่าเจ้าคนแคะอาจทำให้พรเหล่านั้นกลายเป็นจริงได้บ้าง ยกเว้นคำขอหนึ่งที่นักเรียนหญิงจำนวนมากมายกเสียงขอเป็นประจำเกือบทุกวัน คือ ขอให้สมหวังในความรักกับ ฐาม กาจน์กนธิ์ นักเรียนมัธยมปีที่ 5/1 ลูกพี่ลูกน้องของ วินธัย พงษ์มนชิต นักเรียนมัธยมปีที่ 5/1 ซึ่งก็คือชื่อปลอมของ เจ้าชายฐาม กาลิเลียม แห่งพิภพมาริน อัน

หมายถึงตัวเขาเอง

เด็กหนุ่มกำลังจะหยิบหูฟังเครื่องเล่นเอ็มพีสามใส่หู อย่างเบื่อน่ายต่อการได้ยินคำขอพรจากด้านนอก ส่วนใหญ่ เด็กสาวมักจะมาขอพรให้ธามมารัก แต่แปลกที่คำขอพรวันนี้ ไม่เกี่ยวข้องกับตัวเขาเลย จึงลองเงี่ยหูฟังดูด้วยความสนใจ

“ได้โปรดคลับันดาลให้ชูการ์ฉลาดกว่านี้” เสียงเล็กใสแจ้วเอ่ยขึ้น “ถึงชูการ์จะไม่ได้โง่ตามที่หลายคนเข้าใจ แต่ชูการ์ก็อยากฉลาดกว่านี้ อยากวาดรูปเก่งกว่านี้ อยากน่ารักกว่านี้ อยากมีเสน่ห์กว่านี้ อยากเรียนเก่งกว่านี้ แล้วก็อยาก...”

ธามหน้าหงิก เผลออูทานเสียงดังออกมาอย่างลืมหืม

“วะ! จะมีอะไรที่ไม่อยากไหมเนีย ยัยบ้านี่โลกชะมัด!”

เสียงขอพรเงียบกริบลงทันที

เด็กหนุ่มห้วนใจว่าตนอาจพูดดังเกินไป นี่ถ้าคนอธิษฐานเกิดได้ยินเสียงเขาแล้วบอกต่อ นักเรียนในโรงเรียนนี้คงจะยิ่งแห่แห่นมาขอพรต้นไม้มากขึ้น...รีเปล่า

“ไม่เอานะเว้ย!”

ธามรู้สึกกังวล ก่อนมีใครยกโขยงกันมาขอพร เขาจะต้องรีบออกจากบ้านต้นไม้ ร่างสูงโปร่งพยายามคลำหาทางออกจากบ้านอันคับแคบของวาเลสอย่างลำบาก ปากท่องคาถาลับใส่ประตูไม้ที่บิดันให้มันเปลี่ยนรูปร่างเป็นวงแหวนแสงขนาดพอดีให้ลอดไปได้ เขาค่อยๆ คลานออกสู่โลกภายนอก แล้วถอนใจเฮือกใหญ่เมื่อไพล่พ้นวงแหวนแสงออกมาโดยไม่พบความผิดปกติ

ทว่า...จิตใจต่อมาก็มืออะไรบางอย่างปลิวหือเข้าหาเขาตามด้วยข้าวของอีกหลายชิ้น อาทิ หลอดสีราคาถูก พู่กัน

ระบายสีชนพลาสติกเหยี่ยว จานสี กระบองน้ำ กระทั่งเฟรม
ที่เขาใช้เดินทางเชื่อมมิติราคาแสนแพง ที่บังเอิญลืมหิ้วไว้ใกล้
ประตูวงแหวนแสง

ธามตะโกนใส่เด็กสาวเจ้าของเสียงกรีดอย่างโกรธจัด

“นี่เธอ! อย่าเที่ยวเอาของคนอื่นมาปาเล่นสิ นั่นของแพง
นะ!” ธามรับเฟรมสีขาวซึ่งเกือบลอยเข้ามาปะทะหน้า จาก
นั้นจ้องมองเด็กสาวชาวเทอร์ราไซซ์มินิในชุดนักเรียนมัธยม
ปลาย ที่กำลังชิงหนีด้วยฝีเท้าไวเท่าแมวคลาน เขารับวิ่งตาม
ไปคว้าคอเสื้อเธอมา แล้วส่งยิ้มเหี้ยมเกรียมให้

“ว่าไงหิม สนุกไหมที่เอาสมบัติคนอื่นมาปาเล่น!” ธาม
ถาม สีหน้าของเด็กสาวชาวเทอร์ราดูประหลาดนัก ตากลม
เบิกกว้าง ตัวสั่น ตกตะลึงงันเหมือนกำลังเห็นปีศาจ

หรือเธออาจเห็นธามใช้มนตรา!

เจ้าชายธามคิด นึกอยากด่าทอเด็กสาวพิภพเทอร์ราตัว
จิ๋วเรื่องเฟรม แต่ความลับเรื่องที่เขาใช้มนตราย่อมสำคัญกว่า
เฟรมราคาแพง

“บอกมาว่าเมื่อไหร่เธอเห็นอะไร”

ยัยจิ๋วส่ายหน้าดิ๊ก โกหกเสียงดังฟังชัด “ไม่มี...ไม่รู้...
ไม่เห็นอะไรทั้งสิ้นเลยจริงๆ นะคะ”

“ไม่มี...ไม่รู้...ไม่เห็น...แต่ขอโทษด้วยที่ฉันไม่เชื่อ เธอ
พูดความจริงออกมาดีกว่า”

“ไม่ได้โกหกนะคะ”

“งั้นทำไมเธอต้องปาของพวกนี้ใส่ฉันล่ะ ถ้าเธอบอกว่า
ไม่เห็นอะไรนะ” ธามจ้องตากลมโตของอีกฝ่าย

“เพราะ...จู่ๆ ก็มีหัวกับตัวโผล่ออกมาจากต้น...อีก!” ยัย

จิวสะอีก ยิ้มเจื่อน เบนหน้าหลบตาเขา

ธามกระตุกคอเสื้อย้วยตัวจิวให้แน่นเข้า “เธอพูดมาให้หมดเดี๋ยวนี้ อย่าโกหกแม้แต่คำเดียว!”

ดวงตากลมโตของอีกฝ่ายเริ่มแดงกำ น้ำตาเม็ดโตเอ่อคลอ จากนั้นก็เริ่มไวยวายร้องขอชีวิตกับธาม เด็กหนุ่มรู้สึกหงุดหงิดแต่จำใจคลายคอเสื้อย้วยจิว เมื่อเห็นนักเรียน ม. 6 ที่มาเรียนฟุตบอลและเริ่มมาออร์มอัปในสนามพากันให้ความสนใจพวกเขา ธามจึงเปลี่ยนเป็นจับข้อมือแล้วลากพาตัวเธอไปมุมลับตาไม้ไกลจากต้นไทรเท่าใดนัก

“หยุดร้องไห้ซะทีเถอะน่า หรือถ้ายังไม่ยอมเจ็บเสียอีก ก็แปลว่าไม่ยอมมีชีวิตอยู่แล้ว” ธามบอก ยัยจิวกลัวจนชะงัก หยุดร้องให้ทันที

เขาถอนใจเฮือก ไข่มือก้างที่ว่างควานหาสมาร์ตโฟนในกระเป๋ากางเกง ต่อสายหาผู้เชี่ยวชาญด้านการลบความทรงจำ หรือก็คือองค์กรกึ่งประจำตัวของเขา ซึ่งมีศักดิ์เป็นอัครวิสัฏกตราชนันท์มาริน แต่สวมรอยเป็นลูกพี่ลูกน้องกันระหว่างอยู่บนพิภพเทอร์รา

“ปิดโทรศัพท์ทำไมธาม!”

วินัยพูดเสียงดังจนธามต้องดึงหูโทรศัพท์ออกห่าง

“ไปซ่อนตัวที่ไหนมา รู้ไหมว่าพวกเรากำลังตามหาตัวนายให้ควัก นายรีบกลับมาที่ห้องเดี๋ยวนี้...ด่วนเลยนะ เข้าใจไหม!”

ได้ยินปลายสายบอก ธามก็นึกได้ทันทีว่าตนยังมีโครงการวิทยาศาสตร์ที่ทำค้างอยู่ เขาไม่เคยอยากทำงานอะไรแบบนี้ แต่ช่วยเพราะดันสอบได้คะแนนดี กระทั่งจัดเป็น

นักเรียนเรียนเก่งของโรงเรียนแห่งนี้ละสิ

“นายนั่นแหละต้องมาที่นี่” เขาแผดเสียงใส่วินัยบ้าง
“ฉันก็มีเรื่องด่วนมากๆ นายมาที่นี่เดี๋ยวนี้!”

“ช่วยรักษามารยาทหน่อยได้มั๊ย แหกปากที่คนทางนี้
แก้วหูแทบแตก...” วินัยด่า

ธามไม่สนใจเสียงบ่นเป็นยายแก่ของอัศวินคู่ใจนัก “คือ
งั้นะ ฉันมีคนอยากให้...”

“เอาไว้ทีหลังเถอะ ตอนนี้เรื่องไหนก็ไม่สำคัญเท่า
โครงการวิทยาศาสตร์ ใกล้ถึงวันประกวดโครงการแล้วด้วย
รีบๆ กลับมาทำงานล่ะ ธาม”

วินัยตัดบทแล้ววางสายทันที ทิ้งให้ธามยืนอึ้ง นึกโกรธ
อัศวินของตัวเองเหลือเกิน แค้นยัยจืดตรงหน้า และทั้งโกรธ
ตัวเองที่ไม่ขยันเรียนมนตราชั้นสูงให้มากกว่านี้!

“เจ้าอัศวินบ้านี้ ดันเห็นเรื่องโครงการวิทยาศาสตร์
สำคัญกว่าเรื่องคอขาดบาดตายเรอะ นี่ถ้าฉันขยันฝึกคงไม่
ต้องคอยหวังพึ่งคนอื่นแบบนี้สินะ” ธามบ่นกับตัวเองก่อนนึก
ได้ว่า

‘ใช่ เราอาจร้ายมนตราลบความทรงจำไม่เป็น แต่ความ
ชำนาญเรื่องการข่มขู่ฉันไม่เป็นรองใคร’

ธามจึงกระซิบข้างหูยัยตัวจืดน้ำเสียงเย็นเยียบ...

“ขึ้นเธอเอาเรื่องนี้ไปแพร่พรายที่ไหน ก็อย่าหวังจะได้
มีชีวิตอยู่ต่อไป!” ก่อนจงใจสร้างก้อนพลังสีขาวกลมดิก ขนาด
เท่าลูกปิงปองบนฝ่ามืออวดยัยจืดชาวเทอร์รา

เป็นดังที่คาด ยัยจืดจะช็อกตาตั้ง ทำให้ธามลอบยิ้ม
มุมปาก พลันค่อยๆ หย่อนก้อนพลังลงบนพื้นหญ้าเขียวตรง

หน้า มันลุกเป็นไฟ เผาหญ้าไหม้เป็นวงในพริบตา

ยัยจิวเทอร์ร่าคนนั้นกลืนน้ำลายดังเอือกด้วยความหวาดหวั่น

เมื่อเห็นว่าได้ผล ธารมจึงพูดว่า “ฉันมีประสาทหูที่ไวมากนะ ดังนั้นถ้าเธอเปลือยหลุดปากพูดเรื่องนี้ออกไปแม้แต่คำเดียว ฉันจะทำให้เธอไหม้เกรียมเหมือนต้นหญ้าพวกนี้แน่”

ฝ่ายนั้นรีบพยักหน้าหงิกหงัก น้ำตาเอ่อคลอ ส่วนธารมยกมือตบไหล่เธอด้วยความเบิกบานใจ แล้วรุดกลับไปจัดการโครงการวิทยาศาสตร์ซึ่งยังค้างคาอยู่

ซูการ์ไดยินเสียงกริ่งเริ่มคาบเรียนที่หก จึงเพิ่งสำนึกว่าตนยังมีชีวิตอยู่ท่ามกลางแดดจ้าใกล้กับสนามฟุตบอล และเมื่อคิดทบทวนเหตุการณ์ทั้งหมด เธอก็รู้สึกกลัวจนแทบก้าวขาไม่ออก กระทั่งไดยินเสียงใครคนหนึ่งร้องทัก

“ซูการ์ มายืนตากแดดอะไรแถวนี้ล่ะ”

เด็กสาวมองหาดันเสียง ก่อนพบเจ้าของเสียงกำลังหอบข้าวของพะรุงพะรังอยู่บนระเบียงทางเดิน ซึ่งเชื่อมระหว่างตึกเรียนกับหอสมุด ใบหน้าคุ่นเคยนั้นทำให้ซูการ์ถอนใจยาวอย่างโล่งอก รีบสาวเท้าเข้าไปช่วยแบ่งเบาสัมภาระทันที

“ขอบใจที่ช่วยนะซูการ์” ลีคาล เพื่อนร่วมชั้นหน้าหล่อจ้องหน้าซูการ์เขม็ง “ซูการ์หน้าซีดจัง หนาวหรือถึงได้ไปยืนกลางแดด หรือกำลังไม่สบาย...ไปห้องพยาบาลกันมัย”

“เอ่อ...”

ซูการ์เกือบหลุดปากเล่าเรื่องประหลาดที่ต้นไทรอยู่แล้วยังดีที่คิดถึงคำขู่เอาชีวิตของผีต้นไทรขึ้นมาได้ เธอรีบส่ายหัว

พยายามข่มเสียงให้หนึ่งตอบสิคาล

“ชะ...ซุการ์ไม่ได้ป่วย ไม่มีอะไรเกิดขึ้นด้วยละสิคาล แค่ว่าซุการ์อยากรู้ว่าการยืนกลางแดดตอนหลังเที่ยงมันจะร้อนขนาดไหน”

“เหอ ผมคิดว่าซุการ์เพิ่งโดนใครแกล้งมาชะอีก” สิคาลพูดพลางส่งยิ้มสดใสให้เธอ เขาก็เป็นเสียอย่างนี้ ทั้งใจดี โอบอ้อมอารีกับคนไร้เพื่อนเช่นเธอตั้งแต่เปิดเทอมแรกของชั้นม. 4 ก็ว่าได้ ซุการ์เป็นคนเดียวที่ไม่มีเพื่อนสักคนในชั้นเรียนใหม่สายศิลป์ – ศิลปะ เพราะกลุ่มเพื่อนมัธยมต้นของเธอล้วนเลือกเรียนต่อในแผนการเรียนวิทย์ – คณิต

“ไม่มีใครแกล้งซุการ์หรอก” ซุการ์ตอบตามความจริงทุกประการ แน่ละ เธอไม่ได้ถูกแกล้ง...แค่ถูกขู่ฆ่า!

“มาเดินตากแดดแถวนี้ เอ รีเพิ่งไปขอพรกับต้นไทรศักดิ์สิทธิ์มา ต้นไม้ต้นนั้นโด่งดังเรื่องขอพรให้ความรักสมหวังนี่นา” สิคาลถามเรียบๆ เป็นซุการ์ที่สะดุ้งโหยงขึ้นมาเอง

“สิคาลถามทำไม อยากไปขอพรเรื่องความรักบ้างหรือสิคาลนะดังจะตาย ไม่ต้องขอพรก็สมหวังหรอหนา”

เขาจ้องหน้าเธอเขม็ง ก่อนหลุดหัวเราะ “ซุการ์เล่นยอตรงๆ แบบนี้ทำเอาผมเขินเลยนะ เอาละ ไม่ถามเรื่องซุการ์ต่อก็ได้ เดี๋ยวถูกย่อนจนจุกแบบนี้อีก เอ่อ...ผมกำลังจะเอาหนังสือพวกนี้ไปห้องเรียน วันนี้อาจารย์ศิลปะก็โดดสอนอีกแล้ว แต่ยังอุตส่าห์ฝากงานไว้ให้พวกเราทำด้วย ดีจังที่บังเอิญเจอกับซุการ์ จะได้ช่วยผมถือของ”

“นั่นสิ พอดีเลยนะ” ซุการ์ยิ้มเจื่อน โลงอกที่สิคาลเปลี่ยนเรื่องคุย

เกือบตลอดทั้งคาบเรียนช่วงบ่ายซึ่งเป็นของวิชาวาดภาพ ชูการ์ยังคงนึกกลัวผีเขียนที่ต้นไทรอยู่ จริณสิ ต้นไม้ที่นั่นใครๆ ก็ว่ามันดังเรื่องขอพรให้ความรักสมหวัง แล้วนี่เธอต้นขอพรจัดเต็มแบบคอมโบเซตอะไรก็ไม่รู้ที่ไม่ใช่เกี่ยวกับความรักสักเท่าไร

หรือผีต้นไทรจะอาละวาดเพราะโมโหชูการ์ เพราะทั้งที่วาดรูปไม่สวยยังอุตส่าห์นึกอยากเรียนต่อสายศิลปะ มีหน้าซำยังถูกผีต้นไทรโกรธอีก แปลว่าเรื่องการเรียนคงต้องพึ่งตัวเองสินะ

แต่...ถ้าการพึ่งตัวเองง่ายขนาดนั้น เธอคงทำไปนานแล้ว

“เป็นอะไรไปชูการ์ ผมถามอีกครั้งนะครับว่ากำลังไม่สบายรึเปล่า” ลีคาลถาม เขาเป็นคนคอยกระตุ้นคอยสอนชูการ์ระหว่างคาบเรียนศิลปะอันแสนหดหู่

“ไม่หรอก...” เธอส่ายหน้า ก่อนเผลอตว์โพล่งคำถามเง่าออกไปว่า “ลีคาลคิดว่าผีมีจริงไหม”

“อะไรนะครับชูการ์”

เย็นนี้อาจเหมือนหลังเลิกเรียนของทุกวัน ที่พอชูการ์ได้ยินเสียงสัญญาณเลิกเรียนแล้วก็จะเดินจากอาคารเรียนแผนศิลป์ ไปรวมตัวกับกลุ่มเพื่อนสนิททางฝั่งตึกเรียนแผนวิทยาศาสตร์ แต่วันนี้เด็กสาวกลับคิดว่าตนเองต้องรีบเผ่นให้เร็วที่สุด เพราะต้นโพล่งถามคำถามเง่ากับลีคาล ฝ่ายนั้นเลยคิดว่าเธอกำลังป่วยเป็นไข้จริงๆ แล้วพยายามลากตัวพาไปรักษาที่ห้องพยาบาลซะให้ได้...ท่ามกลางสายตาทักท้วงของเพื่อนนักเรียนหญิงร่วมชั้นทุกคน

“นี่...จะหิวเราอะไรนักหนาอะ”

ซูการ์ตะโกนใส่กลุ่มเพื่อน หลังเล่นหนีออกมาจากตึก แผนศิลป์สำเร็จก่อนถูกสืคาลลากตัวไปห้องพยาบาล เธอ อุตส่าห์เล่าเรื่องการขอพรต้นไทรศักดิ์สิทธิ์ให้กลุ่มเพื่อนสนิท ฟัง และเผลอหลุดปากพูดว่า “เจอผีมา” กับสันนิษฐานว่า ตัวเองคงทำให้ผีโกรธเนื่องจากขอพรเยอะเกินไป เพื่อนก็เลย พากันหิวเราจนเธอใจเสีย...ไม่เห็นตลกสักนิด!

“นี่แค่หลุดปากพูดก็กลัวจะตายอยู่แล้ว พวกเพื่อนบ้า... เพื่อนทรยศ...” เธอรู้สึกกระบอกตาร้อนผ่าว

“เลิกหิวเรากันเถอะ ซูการ์มันจะร้องไห้แล้ว”

เอ๊ย เพื่อนคนหนึ่งในกลุ่มของซูการ์พูด คนทั้งกลุ่มจึง พากันรีบเปลี่ยนท่าที่เข้ามาโอบกอดปลอบเพื่อนตัวเล็กที่สุด ในกลุ่ม แม้สีหน้าทุกคนจะคล้ายกำลังกลืนยิม

“เธอเล่นขอพรขนาดนั้นก็อาจจะถูกท่านโกรธเอานะสิ” แก้ว เพื่อนตัวสูงที่สุดลูบหัวซูการ์ พลันชี้นิ้วไปยังแท่งแก้วใส ขนาดเท่านิ้วก้อยที่เธอแขวนไว้กับขีปกระเป๋าสะพายหลัง “ไม่ คิดว่าซูการ์จะขอพรจัดเต็มขนาดนี้เลยนะ ไหนว่ามีเครื่องราง เสริมความเก่งความฉลาดแล้วไง”

“ใช่...แต่ทุกคนเชียร์ให้ลอง ซูการ์เลยคิดว่าไหนๆ ต้นไม้ มันก็อยู่ในโรงเรียน เลยลองดู” ซูการ์ยกมือปาดน้ำตา “ไม่ได้ติดป้ายห้ามขอพรแบบคอมโบเซตไม่ใช่หรือ ทีพิซซายังมี ฤดูแล้งซื้อหนึ่งแถมหนึ่ง ซูการ์เลยคิดว่าท่านต้นไทรไม่น่า งก...เพิ่งขอไปได้แค่ครึ่งเดียวเท่านั้นเองนะ”

ซูการ์ไม่ทันเห็นว่ากลุ่มเพื่อนๆ ต่างหันมาสบตากันด้วย สีหน้ากลืนหิวเราสุดชีวิต

“ไหงชูการ์เอาเรื่องขอพรไปรวมกับพิชชาได้เนี่ย แต่ว่า นะ ผีนะไม่โผล่ออกมากลางวันแสกๆ หรือก” เอ๊ยออกความเห็น “ถ้ามีผีจริงคงกลายเป็นข่าวใหญ่ไปแล้ว ต้นไทรศักดิ์สิทธิ์นี่ะดังจะตาย!”

“ไม่ใช่เนอะเอ๊ย...แก้ว...ทุกคน...ชูการ์ไม่ได้ตาผาดจริงๆ นะ” เธอยืนยันหนักแน่น แต่ทำทางไม่มีใครเชื่อสักนิด เอาเถอะ ไหนๆ ก็หลุดปากพูดไปนิดนึงแล้ว อย่างนั้นก็เล่าให้หมดดีกว่า ชูการ์คิดพลางเล่าเรื่องราวทั้งหมดออกมา...เริ่มจากการขอพร เห็นผีโผล่มาจากต้นไม้ เธอเอาของไล่เขวี้ยงผี ทว่าระหว่างเล่าเรื่อง จู่ๆ เพื่อนของเธอก็ทำหน้าตกตะลึง

ชูการ์หันมองเพื่อนในกลุ่ม ทั้งหมดกำลังเบิกตากว้าง อ้าปากหวอ และต่างหันไปจ้องที่เบื้องหลังเธอเป็นจุดเดียว ด้วยความสงสัย เด็กสาวจึงหันไปมองบ้าง และก็ต้องเบิกตากว้าง แหกปากเสียงดังลั่น

“ผะ...ผี!”

เด็กสาวมองเห็นผีต้นไทรตัวเป็นๆ พยายามร้องขอให้ช่วยแต่ไม่มีใครสนใจสักนิด จังหวะนั้นผีได้ใช้มือหนึ่งปิดปากชูการ์ แล้วค่อยใช้มืออีกข้างอุ้มเธอพาตบ่า เธอพยายามดิ้นหนี แต่ผีเอี้ยนก็มีกำลังมากมายเหลือเกินจนดิ้นไม่หลุด ทำให้แค่ร้องขอความช่วยเหลือจากเพื่อนๆ

ทว่าอนิจจา...

เพื่อนทั้งกลุ่มของชูการ์คล้ายตกอยู่ในมนตร์สะกด ดวงตาเบิกกว้างดูล่องลอยเคลิ้มฝัน ยิ่งเมื่อได้ฟังผีเอี้ยนพูดเสียงทุ้มว่า...

“ฉันขอเอาตัวยัยนี้ไปทำธุระหน่อย”

“คะ พี่ธาม” เพื่อนในกลุ่มต่างขานรับพร้อมกันด้วย
น้ำเสียงหวานเชื่อมจนชูการ์ชนลุกชู

...ผีตั่นไทรตนนี้ช่างมีอิทธิฤทธิ์สูงเหลือเกิน นอกจาก
ปรากฏตัวตอนกลางวันได้ มีหุทิพย์ แล้วยังร้ายมนตร์อะไรก็
ไม่รู้ เพื่อนเธอจึงเชื่อฟังกันหมด

“จะ...จะมาเอาชีวิตฉันตามที่พูดไว้หรือ ฮือ...ฉันยังไม่
อยากตาย” ชูการ์นึกเสียใจที่ตัวเองเผลอพูดเรื่องผีตั่นไทร
ออกมา จนต้องมีชะตากรรมอย่างนี้

“ไม่อยากตาย จันพูดเรื่องต้องห้ามออกมาทำไมล่ะ”

ผีตั่นไทรย้อนถามด้วยน้ำเสียงเร้งรีนแต่แอบแฝงความ
โหดเหี้ยมอย่างชัดเจน เขาหยิบกระเป๋าชูการ์จากโต๊ะมาห็น
พร้อมอุ้มเธอเดินไปไหนสักแห่ง ไม่ต้องเดาก็รู้ว่า ผีร้าย
อาฆาตตนนี้ต้องพาเธอไปรังของมัน...ตั่นไทรศักดิ์สิทธิ์ ชัวร์
แสนเปอร์เซ็นต์!

“กรี๊ดดด...พี่ธาม หล่อโคตร!!!”

ชูการ์ได้ยินเสียงเพื่อนๆ กรีดร้องอย่างไม่มีทีท่าว่าใคร
จะอาสามาช่วยเธอจากผีร้ายสักนิด เด็กสาวปิดตาลงอย่าง
ปลงตก นี่อาจเป็นครั้งสุดท้ายในชีวิตแล้วก็ได้ที่จะได้ยินเสียง
ของทุกคน

“ลาก่อนเพื่อนๆ” ชูการ์พิมพ์ “ลาก่อนโลกแสนสวย...”

ก่อนจะบอกลาตัวเอง

“ลาก่อนนะ ชูการ์ผู้นำสงสาร...”

2

ใช่แล้วละ เราคือองค์กรลับพิทักษ์โลก

“ก็บอกแล้วไงว่าฉันไม่ใช่ผี!”

ธามไววายอย่างหัวเสีย หลังพยายามบอกยัยจิวเป็นครั้งที่เจ็ดว่าเขาไม่ใช่ผีและเป็นมนุษย์คนหนึ่ง นับแต่อุ้มเธอมานั่งรออัศวินผู้สามารถใช้เวทลบความทรงจำได้สักที ตันไทรศักดิ์สิทธิ์

...ย้อนกลับไปราวครึ่งชั่วโมงก่อน ธามบังเอิญพบยัยจิวคนนี้กำลังคุยอยู่กับเพื่อนจึงลองเข้าไปแอบฟัง และพบว่ายัยนี้แพร่พรายความลับที่เขาสู้อุตส่าห์กำชับไม่ให้บอกใคร ครั้นจับตัวมาเตรียมให้วินัยลบความทรงจำ ยัยจิวเจ้าปัญญากลับเอาแต่ร้องไห้ขอให้ผีเขียนประจำตันไทรกรุณาไว้ชีวิตด้วย...ไว้ชีวิตด้วย นาราคาญ!

“ฉันไม่ใช่ผี แล้วก็ไม่ใช่วิญญาณอาฆาตพยายามทำอะไรทั้งนั้น เข้าใจหน่อยเช!” ธามอธิบายครั้งที่แปด ก่อนทิ้งตัวนั่งบนพื้นหญ้าอย่างหงุดหงิด ไม่ว่าเขาจะเปลือยน้ำลายพูดเท่าไร คนตรงหน้าก็ยังไม่ยอมหยุดร้องไห้ เอาแต่อ้อนวอนขอความเมตตาจากท่านผีอาฆาต ผีตันไทร ผีใจร้าย และอีกสารพัด

ผี เขาไม่เข้าใจว่าเหตุใดคนคนเดียวสามารถกลายร่างเป็นผีได้เยอะนัก

“เข้าใจก็ได้” ยัยจิวพยักหน้า “แต่ท่านผีเฮี้ยนคะ ถ้าจะฆ่าแบบไหนก็ขอแบบไม่เจ็บปวดนะ...”

ธามหันขวัป สติขาดผิง ตะโกนใส่ยัยจิวี่เง่าว่า “เธออยากตายนักหรือถึงได้มาทำให้ฉันฆ่าอยู่ได้ รำคาญเฟ้ย!”

เด็กสาวพิภพเทอร์ร่าทำท่ากลัวลนลาน ร้องไห้กระซิก เขาถอนใจยาว เหนื่อยหน่ายจะรับมือเต็มที่ ยังดีที่วินธัยมาถึงพอดี

“ทำไมนายไม่โทร. เรียกฉันมาลบความทรงจำเด็กคนนี้ตั้งแต่คาบเรียนที่ห้าล่ะ”

นับแต่พวกเขาเดินทางมายังพิภพเทอร์ร่าแห่งนี้ ธามซึ่งเป็นเจ้าชายแห่งพิภพมารีน ที่อยู่ในดาราจักรซีเอโรก็สั่งให้คณะผู้ติดตามอันประกอบด้วยองครักษ์ชั้นอัศวินนามวินธัยและเวทศิลป์นาเลส เรียกเขาด้วยสรพนามเป็นกันเอง เพราะทุกคนต้องสวมบทบาทเป็นคนธรรมดา

“ทำไมจะไม่เรียก นายต่างหากที่ไม่ยอมฟังอะไรเลย นอกจากสั่งฉันกลับไปช่วยทำโครงการ นายก็รู้ไม่ใช่หรอว่าฉันไม่ชอบสิ่งที่เรียกว่าวิทยาศาสตร์นั่น ฉันแค่อ่านหนังสือแล้วทำข้อสอบได้ ทำไมอาจารย์ต้องมาโยนงานให้ด้วยวะ”

“ก็โครงการวิทยาศาสตร์เป็นสิ่งสำคัญต่อชีวิต” วินธัยตอบ

“นายมีอาชีพเป็นองครักษ์ของฉัน แล้วจะจริงจังกับโครงการวิทยาศาสตร์ไปทำไมเล่า ไร้สาระชัดๆ”

“มันสำคัญต่อชีวิตนักเรียนไง หนึ่งในหน้าที่บนโลกนี้

ของฉันทือทำตัวให้กลมกลืน มันสำคัญพอๆ กับหน้าที่อัศวินนั้นแหละ!”

ธามแบ่ปากอย่างเปื้อน่าย ก่อนขี้นมือไปยังยัยจิวที่กำลังกลัวหวาด “ฉันคิดว่านายหยุดสนใจอุดมการณ์นั้นก่อนเถอะ สงสัยตอนนี้ยัยจิวต้องคิดว่านายเป็นผีตันไทรเหมือนฉันทะ?”

“หา! ผีเหรอ ทำไมกลายเป็นแบบนี้ล่ะ” วินัยขมวดคิ้ว ย่อตัวนั่งลงข้างยัยจิวแล้วยิ้มให้ “พี่ชื่อวินัยครับ ต้องขอโทษด้วยถ้าธามเผลอทำอะไรคล้ายๆ เสียมารยาทไปบ้าง เลิกร่องไห้ะครับ”

วินัยยื่นทิชชูของให้ยัยจิวที่ยอมรับมาเช็ดน้ำตา ออกรักประจำตัวธามบ่นพึมพำ “ฉันว่าสาเหตุที่ได้คนนี้ร้องไห้เป็นเพราะนายเองนั่นแหละ ธาม นี่คงลืมคำสั่งสอนของท่านแม่ทัพแห่งแคว้นเหนือแล้วสินะ”

“เรื่องที่ตาเฒ่าคนนั้นสั่งสอนก็มีแต่เอาไว้ใช้ม่อหญิง ลืมแล้วหรือว่าฉันกับเรื่องรักๆ นะเป็นอริกัน ดังนั้นฉันถึงไม่สนใจไ้วิธีม่อหญิงนั้นไงล่ะ มัวแต่บ่นอยู่ได้ นายรีบจัดการลบความทรงจำให้เสร็จๆ ทีสิ แล้วฉันจะยอมทนฟังเทศน์เรื่องวิธีม่อหญิง...เอ๊ย! เรื่องคุณสมบัติแห่งอัศวินของท่านแม่ทัพเหนือก็แล้วกัน”

วินัยถอนใจเฮือก จากนั้นหันไปพูดกับยัยตัวปัญหาด้วยเสียงอ่อนโยน “แค่คุณหนูหลับตาลงเท่านั้นครับ”

“หลับตาลงหรือคะ” นำแปลกที่เสียงอ่อนโยนทำให้ยัยจิวยอมทำตามง่ายๆ

“ครับ ถ้าผมยังไม่บอกให้ลืมตา...ก็อย่าเพิ่งลืมตาเด็ดขาดนะครับ”

“แต่ไม่ได้กำลังจะฆ่าฉันใช่ไหมคะ” เด็กสาวชาวเทอร์ราคนนี้ยังคงกลัวตายต่อไป

“แค่ลบความทรงจำเองครับ มันจะทำให้คุณหนูเบาสบายขึ้น และไม่ต้องจำเรื่องที่ถูกผีหลอกอีก”

ธามมองยัยจ๊วยอมทำตามคำพูดวินัยด้วยความรู้สึกหงุดหงิด ก่อนคนว่างงานเช่นเขาจะอาสาทำหน้าที่สังเกตการณ์ พร้อมร่ายมนตราทางอาณานิคมป้องกันมิให้ใครสามารถล่วงล้ำเข้ามาในอาณานิคมต้นโพธิ์ศักดิ์สิทธิ์ได้ เมื่อวินัยเริ่มร่ายมนตรา...ในอาณานิคมก็ค่อยๆ เกิดหมอกขาวจนกระทั่งเด็กสาวชาวเทอร์ราคนนั้นหมดสติไป

“ขอเฟรมด้วย” วินัยกล่าวพลางยื่นมือมา

ธามยื่นเฟรมผ้าใบสีขาวซึ่งไม่ใช่ของผลิตในโลกนี้ให้พร้อมเหินบ่นว่า “นายรู้จักบ้านยัยจ๊วยคนนี้ด้วยหรอ...ช่างกว้างขวางจริงๆ นะอัศวินของฉัน”

อัศวินมองผู้เป็นนายแล้วตอบ “ก่อนลบความทรงจำ...ฉันต้องเข้าไปอ่านความทรงจำเดิมเพื่อคัดสรรการลบเลือนเรื่องที่อยู่ของน้องซูการ์ก็เลยเป็นผลพลอยได้”

“ยัยจ๊วยนี่ชื่อซูการ์หรือ”

วินัยหยิบสีชอล์กแท่งหนึ่งจากกระเป๋าสะพายหลังมาร่างลายเส้นง่ายๆ เป็นภาพบ้าน จากนั้นเขียนชื่อเด็กสาวด้วยภาษาของพิภพมาริน “นี่นายยังไม่รู้จักชื่อเธอนั่นหรอ”

ธามไม่เห็นว่าอะไรจะแปลกตรงไหน

“ทำไมฉันจำเป็นต้องรู้จักชื่อยัยตัวปัญหาด้วยละ”

ลายเส้นง่ายๆ รูปบ้านบนเฟรมเปล่งแสงขึ้น วินัยออกคำสั่งว่า “หน้าที่ของนายคือพายัยตัวปัญหาไปส่งที่บ้าน ส่วน

ฉันจะรออยู่ที่นี้”

เขาเกือบเถียงเจ้าอัศวินว่า ทำไมไม่พาเธอเดินผ่านเฟรมไปเอง แต่ฝ่ายนั้นไม่พูดพลาม ยกวางยัยจิวส่งให้แล้วฉลักธามเข้าไปในเฟรมอันเป็นทางเชื่อมต่อกับทุกหนทุกแห่ง

“โชคดียี่ห้อห้องน้องชูการ์มีกระดาดชาวดเขียนเปล่าๆ วางทิ้งไว้ มันน่าจะเพียงพอสำหรับให้นายใช้เดินทางกลับ อย่าลืมนองหาแสงปลายทางนะ” วินธัยตะโกนไล่หลังระหว่างธามมองซ้ายทีขวาที เพราะไม่ค่อยชำนาญวิธีการเดินทางผ่านเฟรมไปยังจุดหมายอื่นซึ่งไม่ใช่เฟรมปลายทาง

ช่องว่างภายในมิติเฟรมนั้นสว่างไสว ธามเห็นปลายทางที่มีสีสันทกต่างจากบรรยากาศโดยรอบ อืดใจต่อมาเขาก็ก้าวขาออกไปสู่ห้องนอนเล็กๆ ห้องหนึ่ง บนพื้นมีสมุดวาดเขียนเล่มหนึ่งเปิดกางทิ้งไว้ นี่เขาคงเดินออกมาจากสมุดเล่มนั้น ธามวางยัยจิวพร้อมกระเป๋านักเรียนลงบนเตียงนอนสีชมพูพลาถอนใจอย่างโล่งอก โบกมือลาเด็กสาวไร้สติบนเตียงนอนสีชมพู คิดว่าปัญหาคงจบลงอย่างสวยงาม

“ลากันตรงนี้นะยัยตัวปัญหา ลาก่อนตลอดกาลเลย” เด็กหนุ่มบอก ก่อนหันหลังกลับเข้าไปช่องมนตราแบบเดียวกับขามา ทว่า...

ชะตากรรมไม่ยินยอมให้เป็นแบบนั้น!

ชูการ์รู้สึกตัวว่ากำลังฝันเรื่องแปลกประหลาด มันไม่ใช่ความฝันเลอะเทอะที่ไม่ชัดเจนเหมือนฝันปกติ แต่เป็นความฝันซึ่งคมชัดเหมือนจริงอย่างที่สุด...กระทั่งเธอได้ยินเสียงแม่ปลุกให้ตื่นนั่นแหละ ความฝันเสมือนจริงจึงค่อยๆ

เลื่อนหายไป

“...แล้วทำไมชูการ์ถึงกลับไปในสภาพนี้ล่ะ” แม่ยังคงบ่นระหว่างชูการ์จ้วเจียลูกจากเตียงนอน “คูลี น่าดีนัก รองเท่านั้นนักเรียนก็ไม่ต้องจกถอด นี่ลูกละเมอเข้ามาจากประตูบ้านเลยหรือไง ลูกขึ้นๆ เดียวแม่จะได้เปลี่ยนผ้าปูที่นอนให้ก่อนออกไปทำงาน”

ชูการ์ก็มอมงสารรูปตัวเองแล้วสะดุ้งโหยง “เฮ้! ทำไมชูการ์ยังสวมชุดนักเรียนแบบนี้ล่ะคะ” เธอรู้สึกปวดหัวทันทีที่พบทวนความจำเรื่องเมื่อเย็นวานนี้ว่าตนเองกลับจากโรงเรียนตอนไหน แล้วโง่มานอนหลับอยู่บนเตียงโดยไม่รู้เรื่องรูปร่างแบบนี้

“รีบลุกไปอาบน้ำซะชูการ์ สายมากแล้วนะลูก” แม่รีอผ้าปูเตียงออก ทำให้ชูการ์จำใจลุกจากเตียง “เดี๋ยวแม่ปูที่นอนเสร็จก็จะออกไปทำงานเลยนะจ๊ะ ข้าวเช้าวางอยู่ในครัวนะ... แชนดิวไช่ที่ลูกชอบงล่ะ”

“คะ ทราบแล้วคะ” ชูการ์พยักหน้าหงิกหงัก เหลือบเห็นสมุดวาดเขียนเปิดหราอยู่บนพื้น นึกไม่ออกเลยว่าเธอเคยวางสมุดวาดเขียนทิ้งไว้แบบนี้ และยังรู้สึกติดใจบางอย่าง กระทั่งอาบน้ำเสร็จจึงเดินเข้าไปหยิบสมุดขึ้นมาพลิกดู มีลายเส้นง่ายๆ รูปต้นไม้วาดอยู่บนกระดาษแผ่นหนึ่ง ทันใดนั้นก็มึนบางสิ่งผุดขึ้นในสมอง

ต้นไทร...ขอพร...ความรู้สึกลัว

ชูการ์ปวดหัวจี๊ดเหมือนถูกอะไรสักอย่างชนไช้อยู่ในหัวก่อนทรุดนั่งลงกับพื้น เพราะสิ่งที่ชนไชนั้นกำลังออกฤทธิ์ให้เธอเจ็บปวดเหมือนมีอะไรกำลังบีบรัดขมับ ชินเป็นแบบนี้

เธอดังไปโรงเรียนไม่ไหวแน่ ชูการ์เดินโซเซกลับไปยังเตียงนอน อาการปวดหัวยังไม่ทุเลา จึงตัดสินใจว่าวันนี้ควรหยุดเรียนเสีย และย้อนนึกถึงเรื่องเมื่อวานที่คิดไม่ออกว่าต้องมีอะไรเกิดขึ้นแน่ๆ

จากนั้นชูการ์ก็ฝันประหลาดอีกครั้ง คราวนี้มีเด็กหนุ่มคนหนึ่งอุ้มเธอจากต้นไทรมาส่งถึงบ้าน เด็กหนุ่มในความฝันมีกันอยู่สองคน และทั้งคู่น่าจะไม่ใช่คน!

ชูการ์สะดุ้งตื่นขึ้น เหม่อมองไปนอกหน้าต่างซึ่งในยามนี้ น่าจะเป็นเวลาบ่ายแก่ๆ แล้ว นี่เธอหลับตั้งแต่เช้าจนเพิ่งมาตื่นเอาตอนนี้หรือ แต่นั่นไม่สำคัญเพราะตอนนี้อาการปวดหัวนั้นหายเป็นปลิดทิ้ง แถมดูเหมือนเธอจะเริ่มนึกเรื่องที่เกิดขึ้นเมื่อเย็นวานออกด้วย

ในที่สุดชูการ์ก็จำได้แล้วว่าเธอถูกผีเขี่ยนสองตนพาไปทำพิธีกรรมประหลาดที่ต้นไทร โดยผีหนึ่งในสองนั้นบอกว่า เป็นวิธีการลบความทรงจำของเธอ

“อ้าว! ไม่ได้ไปโรงเรียนหรือจะ ชูการ์...”

ชูการ์ได้ยินเสียงแม่ร้องทักมาจากครัว จึงเดินเข้าไปและพบว่าแม่เพิ่งกลับจากทำงาน

“ไม่ค่ะ ชูการ์ปวดหัวมากจนไปโรงเรียนไม่ไหว วันนี้แม่กลับบ้านเร็วจังเลยนะค่ะ”

แม่รินน้ำจากตู้เย็นมาดื่ม ก่อนตอบว่า “แม่รีบกลับมาเปลี่ยนเสื้อผ้าเพราะเดี๋ยวต้องไปงานเลี้ยงขอบคุณลูกค้าต่อ นะจ๊ะ อ้อ! แม่แวะไปเอาจดหมายกับพัสดุจากคุณป้าข้างบ้านแล้วนะ ป้าเค้าบอกว่าลูกยังไม่ได้อะไร มีพัสดุของชูการ์ด้วย แม่วางไว้บนเคาน์เตอร์ เอ พักผ่อนส่งมาจากบริษัท...”

“แค่ของชิงโชคนะคะแม่” ชูการ์รีบตัดบท รู้ทันที่ว่ามันคืออะไร ก่อนขอตัวนำห่อของนั้นไปแกะในห้องนอนด้วยความตื่นเต้น

ของชิ้นแรกที่เจอในกล่องพัสดุเป็นตุ๊กตาหมีขนสีน้ำตาล ดวงตากกลมโตของมันช่างน่ารักจนเธอหลงเสน่ห์ มือข้างหนึ่งของน้องหมีถือลูกก๊วยห่อโปรดของเธอ...LUCKY ได้ตุ๊กตาหมีมีการดสีหวานแปะมากับชองกันกระแทกที่ห่ออะไรสักอย่างเอาไว้ บนการ์ดเขียนแสดงความขอบคุณผู้มีอุปการคุณซึ่งสะสมสติ๊กเกอร์จากเครื่องดื่มและลูกก๊วยบารุงสมองได้ครบจำนวนตามกติกา กระทั่งแลกตุ๊กตาหมีเสริมราศีได้ แต่โชคดีไม่ได้มีเพียงแค่นั้น บริษัทยังใจดีมอบของรางวัลพิเศษเพิ่มเติมให้ชูการ์ นั่นคือ พวงกุญแจรุ่นลิมิเต็ดเอดิชั่นที่หายากมาก

“โอ๊ย! เหมือนฝันเลย นี่มันพวงกุญแจแห่งปัญญาลักษณ์ลุ่มรุ่นลิมิเต็ดเอดิชั่น ที่มีอยู่แค่ห้าสิบอันในโลก หนึ่งในนั้นก็มาอยู่ในมือเรา ดีใจจัง...ดีใจที่สุด!” ชูการ์เบิกตากว้าง มือสั่นประคองรางวัลพิเศษในชองกันกระแทกเพราะไม่คาดฝันว่าตนจะได้สิ่งนี้มา

นี่แปลว่าเรื่องร้ายๆ คงผ่านตัวเธอไปหมดแล้วใช่ไหม ถึงโชคดีมากขนาดมีโอกาสครอบครองพวงกุญแจแห่งปัญญาลักษณ์ลุ่มรุ่นลิมิเต็ดเอดิชั่นที่มีแค่ห้าสิบชิ้นในโลกเท่านั้น!

วันต่อมา ชูการ์รีบมาโรงเรียนเช้ากว่าปกติ แล้วนั่งรอกลุ่มเพื่อนที่หน้าอาคารเรียนแผนวิทย์เพื่อเตรียมอวดของล้ำค่าที่เพิ่งได้รับ ระหว่างนั้นชูการ์หยิบเจ้าวัตถุรูปร่างคล้ายผลึกแก้วยาวเท่านิ้วก้อยขึ้นมาดูอีกหน ช่างในบรรจุของเหลว

สีรุ้งระยิบระยับ พอลองเขย่า เจ้ากากเพชรส่วนที่นอนกันก็
จะลอยฟุ้งขึ้นมา เพิ่มความสวยงามเลอค่าอย่างของลิมิเต็ด
เอ디션 เดิมซูการ์มีพวงกุญแจหน้าตาแบบนี้อยู่บนลิ้นชัก แต่
นี่เป็นพวงกุญแจแห่งปัญญาหลักแหลมรุ่นลิมิเต็ดเอ디션ชิ้น
แรก และมันแตกต่างจากพวงกุญแจแห่งปัญญาหลักแหลม
แบบปกติตรงที่มีหมายเลขสีทองพิมพ์บนหลอดแก้ว เพื่อ
ตอกย้ำว่านี่ไม่ใช่รุ่นที่หาซื้อได้ทั่วไป

“พวงกุญแจลิมิเต็ดเอ디션หมายเลขเจ็ด...ในห้าสิบอัน
เชียวนะ” ซูการ์พิมพ์กำกับตัวเอง พลันมองเห็นเพื่อนๆ ซึ่ง
ทยอยมาถึงตึกเรียนก็รีบโบกมือทักทายอย่างเบิกบานใจ

“ซูการ์ขาดเรียนเมื่อวานนี้หรือ” แก้วร้องทัก “รู้มั๊ย เมื่อ
วานพวกเราไปรอรับซูการ์ที่ห้องเรียนตอนเที่ยงด้วยนะ แต่
คนที่ห้องบอกว่าซูการ์ไม่มา เธอปิดโทรศัพท์ด้วย เฟซบุ๊ก
ไม่ยอมออนไลน์ หรือกำลังอุบเจียบเรื่องหนุ่มหล่อคนนั้นใช่ไหม
ใจร้ายมากนะยะ”

“หา! เอ้อจริงด้วยสิ จนป่านนี้ซูการ์ยังไม่ได้เปิดโทรศัพท์
เลยตั้งแต่เมื่อวาน เฟซบุ๊กก็ไม่ได้เข้าเพราะปวดหัว...” เธอ
กระซิบประโยคท้ายเพราะรู้เหตุผลที่ปวดหัวแล้ว แต่คงบอก
ใครไม่ได้

“แต่เพราะไปหาซูการ์เลยได้เจอสิคาลด้วย เอ้ยแทบเพ้อ
เลยละ” เอ้ยโผล่ขึ้น “น่าอิจฉาซูการ์จัง มีหนุ่มหล่อมาอยู่
ใกล้ๆ ตั้งสองคน นี่ถ้าซูการ์ไม่เอาคนไหน เอามาให้เอียนๆ”

ตอนนั้นเองที่เพื่อนในกลุ่มชื่อทรายคว้าไหล่ซูการ์มา
เขย่า “ซูการ์ไปรู้จักพี่athamตอนไหนอะ! แคว่ลือกันให้แซดแล้ว
ว่าพี่athamกิ๊กกับเธอ ทำไมๆๆ ต้องปิดเรื่องนี้กับเพื่อนฝูงด้วยฮิ

ใจร้ายที่สุด!"

"ฟี่ธาม?" ชูการ์มองทรายด้วยความประหลาดใจ รู้สึกผิดแผนนิดหน่อยที่เพื่อนๆ มัวถามถึงใครก็ไม่รู้ จึงรีบหยิบพวงกุญแจรุ่นลิมิเต็ดเอ디션ซึ่งแขวนกับเชือกกระเป๋าสะพายหลังกวักให้ทุกคนเห็น "ชูการ์ไม่เคยรู้จักคนชื่อฟี่ธามมาก่อนเลยนะ นาทีนี่ใครจะล้ออะไรก็ไม่สน เพราะเมื่อวานมีไอ้เน่ส่งมาที่บ้านละ!"

กลุ่มเพื่อนของชูการ์ลั่นชะงัก เฟ่งมองพวงกุญแจแล้วกรี๊ดร้อง

"สุดยอดเลยชูการ์!" แก้วอุทาน "นี่มันพวงกุญแจแห่งปัญญาหลักแหลมรุ่นลิมิเต็ดเอ디션 ประทับหมายเลขสีทองเขียวละ หมายเลขเจ็ด ว้าย! เลขหลักเดียวด้วยอะ!"

เรื่องนี้ไม่ใช่แค่กลุ่มเพื่อนชูการ์เท่านั้นที่ตื่นเต้น เพราะทันทีที่หลายคนได้ยินแก้วพูด ทั้งเพื่อนสายวิทย์รวมถึงคนที่บังเอิญเดินผ่านต่างเข้ามาขอดูพวงกุญแจและถามวิธีแลกสติกเกอร์ของชูการ์ ทำเอาเธอหน้าบาน ถือโอกาสบอกเล่าความรู้สึกสุดเซอร์ไพรส์หลังเปิดกล่องพัสดุตุ๊กตาหมี ทุกคนดูฮือฮาจนเด็กสาวเซิดจุกขึ้นด้วยหัวใจพองโต

"ชูการ์รู้ไหมว่าป่านี้น้องจะหมดริยัง" เอ่ยถาม

"ไม่รู้สิ แต่พวงกุญแจของชูการ์ประทับหมายเลขเจ็ด เอ้ยลองเก็บสะสมแล้วส่งไปแลกบ้างสิ บางทีตอนนี้อาจยังมีพวงกุญแจเหลืออยู่ก็ได้" ชูการ์สวมบาทผู้เชี่ยวชาญแสดงความคิดเห็น

"ต้องกินถึงขนาดนั้นคงทำไม่ได้หรอก" เสียงหนึ่งเอ่ยขึ้น

"ใช่ เราก็คพยายามเก็บสติกเกอร์นะ แต่สติกเกอร์ที่ได้

มาขอบมีแต่ลายซ้ำกัน” อีกเสียงบอก

ยังมีอีกหลากหลายเสียงซึ่งแสดงความท้อใจในการเก็บสติกเกอร์ แต่คำพูดเหล่านั้นกลับยิ่งทำให้ชูการ์ฮึกเหิม แต่แล้วสัญญาณเรียกเข้าแถวก็ดังขึ้น เด็กสาวจึงจำใจอำลาเพื่อนไปเข้าแถวเคารพธงชาติกับคนในชั้นเรียนด้วยสีหน้าและอารมณ์เบื่อบาน ตาคอยจับจ้องพวงกุญแจรุ่นลิมิเต็ดเอดิชั่นสุดเท่ จนลืมนสนใจคนรอบด้านและเดินชนกับนักเรียนชายร่างสูงโปรงคนหนึ่ง

“ว้าย!” เธอล้มกันจ้ำบ่าลงบนพื้น

“ขอโทษครับน้อง...เป็นอะไรมากรีเปล่า”

ชูการ์ชะงักเมื่อได้ยินเสียงทุ้มฟังคุ้นหู แล้วค่อยๆ เงยหน้า ก่อนเบิกตากว้าง

เจ้าของร่างสูงจุดมือเธอให้ย่นขึ้น สีหน้ากับแววตาเป็นมิตรของเขาช่างแตกต่างจากในฝันร้าย...รวมทั้งในความจริงเมื่อเย็นวานด้วย

“อะ...ผี!”

ชูการ์ตาเหลือก สะบัดมือนักเรียนชายซึ่งมีดวงหน้าเหมือนผีต่นไทรยังกะแคะ หันหลังวิ่งหนีอย่างไม่คิดชีวิต

นี่ฝันร้ายของเธอยังไม่จบอีกหรือ

หลังเคารพธงชาติ ธารมขอปรึกษาวินัยด่วนจี๋พร้อมกันด่าอีกฝ่ายว่า...

“มนตราลบความจำของนายนะใช้ไม่ได้เรื่อง!”

“อะไรธารม มนตราอะไรของนาย” วินัยเหลียวซ้ายแลขวา ระวังไม่ให้มีใครสงสัยเรื่องที่พวกเขา กำลังคุยกัน ก่อน

ลากธามออกมาในที่ปลอดภัย “ไหนอธิบายมาซิว่ามันเกิดอะไรขึ้น”

ธามจึงขยายความให้องค์กรฯ ฟังว่า เขาบังเอิญเดินชนเด็กสาวคนเมื่อวานระหว่างจะไปเข้าแถว และถูกเธออุทานใส่หน้าว่า ‘ผี’ เมื่อฟังเช่นนั้นแล้ววินัยถึงกับตบหน้าผากอย่างมีนัย

“เป็นไปได้...ทำไมมันลบไม่ได้แบบนี้ล่ะ”

“ก็เพราะนายมันห่วยโง่ละวินัย ของแค้นนี้ทำไมลบไม่ได้แล้วยังมีหน้ามาบอกอีกนะว่าเรื่องแบบนี้ให้ฉันไว้ใจ...”

“หยุดๆ ช่วยหยุดสักประเดี๋ยวได้มั๊ยธาม!” วินัยปรามคนกำลังร้อนใจ พยายามทำให้เย็นด้วยการสูดหายใจเข้าออกลึกๆ แล้วเอ่ยขึ้น “มีสติหน่อย ค่อยๆ คิด ค่อยๆ วางแผน”

“ค่อยๆ คิดค่อยๆ วางแผนแล้วโง่ะ รีบๆ บอกมาสิ”

“เถอะน่า...เถอะน่า...ฉันพอมีวิธี” แต่เมื่อเห็นท่าที่อีกฝ่ายที่ยังไม่คลายความกังวล วินัยก็ถอนใจยาว “เอาเป็นว่านายตามดูเจียบๆ ก็แล้วกัน”

“เอาจริงนะ...”

“เออ!”

เมื่อเห็นท่าที่รับปากเป็นมั่นเป็นเหมาะแบบนั้น ธามจึงตัดสินใจทำตามที่วินัยว่า ด้วยการตามดูอัศวินของตนอย่างเจียบๆ จนถึงช่วงพักกลางวัน แต่เฝ้ารอการตามเจียบๆ ถึงได้มาจบลงที่สถานที่แห่งนี้ได้เล่า!

ธามรีบยกมือปิดจมูกระหว่างยืนแอบอยู่มุมหนึ่งในห้องนำชายใกล้อาคารหก เนื่องจากนักเรียนชายคนหนึ่งเพิ่ง

ทิ้งระเบิดชีวภาพออกมาในปริมาณมาก “ไหนว่าห้องน้ำ
ละแวกนี้มันวังเวงเหมาะกับแผนการประชุมลับไงล่ะ ทำไมไม่มี
แต่คนมาทิ้งทุ่นระเบิดที่นี่วะ”

สำหรับวินัย...แค่กลิ่นทุ่นระเบิดชีวภาพของมนุษย์
ไม่ใช่เรื่องใหญ่โต จึงสามารถยกมือถอดกางเกงอย่างไม่สนใจจะ
ปิดจุก “เพราะการทิ้งทุ่นระเบิดคือสิ่งน่าอับอายไงล่ะ ดังนั้น
มนุษย์ส่วนใหญ่จึงต้องหาสถานที่ปลอดภัย อ้อ! แต่เรื่องร้าย
มนตราลบความทรงจำนั้น ฉันสาบานว่าไม่ได้ร้ายมนตราผิด
แน่นอนล้านเปอร์เซ็นต์”

“นายเลิกคุยโม้โอ้อวดซะทีเถอะ” งามพูดอย่างฉุนเฉียว
“ไม่เคยร้ายมนตราผิด นั่นทำไมผลลัพธ์กลายเป็นอย่างนั้นเล่า
นายพิบฉายาผู้ร้ายมนตราลบความทรงจำที่เก่งที่สุดในพิภพ
มารีนเก็บใส่กระเป๋าทิ้งลงทะเลซะเถอะ”

“ฉันไม่ได้โม้”

“เฮอะ อย่าแก้ตัวไปหน่อยเลย ถ้าหากตอนนี้อยู่ที่พิภพ
มารีน นายคงถูกเนรเทศไปปราบตัวเหี้ยแล้ว” เขาสังเกต
สีหน้าอัศวินแล้วตอบไหลอีกฝ่าย “เอาไว้ดีไหม ฉันจะอนุญาต
ให้นายลาออกจากการงานอัศวิน และหันมาทุ่มเทชีวิตให้โครงการ
วิทยาศาสตร์...แฮม...ก็ดีเหมือนกันนะ”

“นี่นายยังโกรธที่ฉันตั้งใจทำโครงการวิทยาศาสตร์จน
ไม่ยอมไปลบความทรงจำน้องชูการ์ทันทีที่นายเรียกอยู่อีก
อะ” วินัยถอนใจเฮือกใหญ่ “ช่วงนี้นายชอบบ่นเรื่องโครง
งาน ตั้งใจพูดกระทบกระเทียบอยู่ใช่ไหม!”

“วินัย นายก็ไม่ได้หัวล้านสักหน่อย ทำไมขี้น้อยใจจัง
ฉันแค่คิดหาทางออกที่ดีให้ เพื่ออัศวินคนสนิทจะโดนเนรเทศ

ไปใช้แรงงานแถบชายแดนเท่านั้น”

“ฮาม...พอเถอะ” องค์รักษ์วินัยถอนใจด้วยความเบื่อหน่าย ก่อนเห็นเป้าหมายชื่อชูการ์กำลังเดินมาตามทางทั้งสอง คาดการณ์ไว้ สีหน้าท่าทางของชูการ์ดูหวาดผวากับอะไรสักอย่าง

“นี่เป็นภารกิจสำคัญที่จะพลาดไม่ได้อีก” ฮามกล่าวพลางชูมือขวา “เพราะนายคือมันสมองของกองทัพนะวินัย ไปเลย...ไปต่อสู่เลย!”

วินัยกลับใจเดินออกจากที่ซ่อนไปตักหน้าชูการ์ เด็กสาวสะดุ้งทันที ร่างเล็กตั้งท่าจะถอยกรูดเตรียมเผ่น หารู้ไม่ว่าผู้เป็นมันสมองของกองทัพมารีนได้ตระเตรียมแผนการไว้แล้ว...

“หยุดก่อนครับน้องชูการ์!” วินัยเอ่ย พลันหยิบอะไรบางอย่างออกมาจากกระเป๋านักเรียน มันคือขนมข้าวโพดอบกรอบแท่งยาว รูปทรงคล้ายชิการ์เคลือบช็อกโกแลต

“พี่บังเอิญรู้ว่าน้องชูการ์ชอบกินไอ้เนี”

“เฮ้ย!” ฮามซึ่งแอบสังเกตการณ์อยู่อ้าปากค้าง อตรนทนไม่ได้จึงเข้าไปกระซิบถามข้างหูวินัย “ยัยนี่คงไม่มีตกลุมพรางตื้นๆ ของนายหรอหน้า ใครจะไปยอมเพราะขนมห่อเดียว”

“เชื่อเหอะน่า ฉันเพิ่งให้คนไปสืบมา” วินัยรีบกระซิบตอบก่อนผลักฮามออกห่าง เนื่องจากชูการ์ดูหวาดกลัวเขาจนเห็นได้ชัด

“น้องชูการ์คงพอจำพี่วินัยได้นะครับ ในกระเป๋าพี่ยังมีขนมแบบนี้อยู่อีกเยอะแยะเลย” องค์รักษ์ของฮามพูด “พอดี

พี่มีเรื่องสำคัญอยากคุยกับน้อง ดังนั้นเลยอยากชวนให้เรา
กินไปคุยไป...”

ซูการ์มีสีหน้าหวาดระแวง แต่กลับพยักหน้ารับ วินัย
ยิ้มพลาบส่งสัญญาณให้ธามซึ่งยังคงตะลึงกับอุบายเหนือชั้นนี้
และแล้วทั้งสามก็พากันเดินไปยังต้นไทรศักดิ์สิทธิ์
วินัยบอกว่า ตนเพิ่งแอบมาล้อมเชือกและปักป้ายปิดปรบ-
ปรุงตอนขออาจารย์ไปห้องสุขา มาถึงใต้ต้นไทรแล้ว ซูการ์ยัง
คงเลี้ยยยืนห่างธาม องค์กรฯเห็นเด็กสาวเครียดจึงส่งขนม
ข้าวโพดอบกรอบให้อีก

“แค่เอาขนมล่อก็ยอมตามมา” ธามดูถูก ขณะเพ่งมอง
ขนมอบกรอบแท่งยาวไม่ว่างตา วินัยยื่นให้เด็กหนุ่มแท่งหนึ่ง
...คงคิดว่าเขาอยากกิน

ธามชิมไปบ่นไป “นี่มันขนมหลอกเด็กชัดๆ รสชาติพื้น
บ้านแบบนี้คงมีแค่นี้แหละที่กินแล้วอร่อย”

ซูการ์ซึ่งเจียบบาดตลอดซึ่งตาตุ่มใส่อามทันทีที่โดนพาดพิง
“ฉันไม่ได้เดินตามพี่วินัยมาง่ายๆ นะ เพียงแต่มั่นใจ
ว่าลูกคำที่ชอบขนม LUCKY นะมีแต่คนดีๆ เพราะในขนมมี
วิตามินบีหนึ่ง และบีสิบเอ็ด” เด็กสาวหันไปถามวินัย “พี่
วินัยรู้ได้ไงว่าซูการ์ชอบกินขนม LUCKY”

“พอได้ขนมล่ะเรียกพี่วินัยเชียวนะ” ธามพูดตัดเสียง
คำว่า ‘พี่วินัย’ ให้เหมือนซูการ์

“ต้องเรียกว่าใช้เวทมนตร์เล็กๆ น้อยๆ” วินัยตอบแล้ว
นั่งลงที่โคนต้นไทร โดยมีซูการ์กระโดดโหยงมานั่งหลบด้าน
หลังทันที วินัยยิ้มและพูดกับซูการ์ “กินขนมของพี่ไปแล้ว
แปลว่าน้องซูการ์เลิกสงสัยเรื่องพี่กับธามเป็นผีเขียนใช้ไหม

ครับ”

ซูการ์ทำสีหน้าหวาดกลัวพลางชี้นิ้วใส่ธาม “แต่มนุษย์โผล่ออกมาจากต้นไม้ไม่ได้นี่คะ พี่วินัยด้วย อย่าคิดว่าเอาขนมมาหลอกแล้วซูการ์จะไม่สงสัยเรื่องพี่วินัยเป็นผีนะคะ”

“ไม่เชื่อ ก็ยังอุตส่าห์กินขนมเขาหมดเป็นโหลเนี่ยนะ!” ธามประชดประชัน แอบแหยกเขี้ยวใส่ยัยเด็กเทอร์ราซึ่งมากล่าวหาว่าเขาเป็นผี คนถูกประชดประชันรีบกางนิ้วนับเลขให้ดูทันที

“หกห่อคะ...ซูการ์กินไปหกห่อ โหลนี้มีสิบสอง เป็นผีนับเลขไม่เป็นหรือไง”

ธามขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน ยกนิ้วชี้หน้ายัยจั่วด้วยความเคืองแค้น ก่อนนั่งปูลงบนพื้นหญ้าข้างต้นไทร ไม่ไกลไม่ไกลจากวินัย

“ได้โปรด....เห็นแก่ขนม” อัศวินแห่งพิภพมารีนยัดขนมใส่มือธามกับซูการ์คนละห่อแทนคำปิดปาก “กินขนมแล้วได้โปรดสงบศึกกันสักพักเถอะ”

“อย่าเอาขนมนี้แจกพรคนี่มาหลอกฉันนะ” ธามเปิดห่อขนมแล้วเคี้ยวกรั้วมๆ

“ขนม LUCKY ไม่ได้แจกห่อห่วย มั่นผสมวิตามินบีหนึ่งกับวิตามินบีสิบเอ็ดด้วย” ซูการ์แผดเสียงใส่เขาที่บังอาจดูแคลนขนมสูตรรัก ทันใดนั้นวินัยก็โพล่งขึ้น

“ผมให้ขนมท่านทั้งสองแล้ว ดังนั้นขอความกรุณาช่วยเจียบซักสิบหรือยี่สิบนาที่ได้อะไหม” หากแต่คู่อริไม่ยินยอมสงบศึกกันโดยง่าย ธามกับเด็กสาวยังเถียงกันไม่หยุด จนคนขอให้เจียบพึมพำว่า “ให้ตายสิ...ปราบยากยิ่งกว่าตัวเวติชะอีก”

ซูการ์เหลือบมองวินัย “อะไรคือตัวयेติคะ”

“นี่...กล้าเอาฉันไปเทียบกับสัตว์ประหลาดอะ!”

“อ้อ! ตัวयेติคือสัตว์ประหลาด” ซูการ์พยักหน้าหงิกหงัก
ธามผะ เหมว่าวัยเด็กเทอร์ร่ากำลังทรมาน

“สัตว์ประหลาดयेติของวินัยหมายถึงเธอคนเดียวอะ
ไม่ใช่ฉัน!”

“ฉันยังไม่ได้พูดสักคำว่าเป็นนาย ถ้าอยากเป็นตัวयेติก็
เป็นไปคนเดียว อย่ามาหาใส่ความคนอื่น ผีเนี่ยตรวจเช็ค
สมองไม่ได้เนอะ ไม่อย่างนั้นฉันจะพานายไปโรงพยาบาล
เดี๋ยวนี้ แล้วจะชื่อขนม LUCKY ไปเยี่ยมใช่”

“เดี๋ยวเถอะ จะฆ่าไม่ให้เหลือซากเลย!” ธามลูกพรวด
พร้อมเรียกพลังเวทขึ้นบนอุ้งมือ อย่างหาญไม่ว่ากำแพงความ
อดทนของอัศวินกำลังพังทลาย

ซูการ์กรีดใส่ธาม ก่อนอัดใจต่อมาวินัยจะระเบิดเสียง
ดังราวกับท่มก้อนหินยักษ์ลงน้ำว่า...

“หยุด...สองคนหยุดทะเลาะกันเดี๋ยวนี้ละ!”

ธามกับคู่กรณีสะดุ้ง หยุดเถียงทันทีเมื่อรู้สึกว่ามีม่าน
พลังงานหนาหนักแผ่ปกคลุมไปทั่วบริเวณ

“ทำไมคำขอร้องด้วยเกียรติแห่งอัศวินของฉันถึงไม่มี
ใครสนใจฟัง” วินัยเสียงกร้าว กรวดเล็กๆ บนพื้นเริ่มซึมซับ
พลังงานแล้วลอยขึ้น “...ทำไมฉันจะต้องทุ้มพลังแรงทำเรื่อง
ไร้ค่าแบบนี้”

ซูการ์กลัววินัยจนตรึงรีเข้ามาหลบหลังธาม เด็กหนุ่ม
รู้สึกยึดติดๆ แล้วค่อยหันไปจัดการเกลี้ยกล่อมอัศวินผู้เป็น
องค์กรประจำตัวเขา

“นะ...ฉันเคยได้ยินเรื่องแล้วว่า ตระกูลมาเอียซึ่งครองตำแหน่งแม่ทัพฝ่ายใต้นั้นมีความมั่นคงทางจิตใจสูงและรักสงบ แต่ถ้าเผื่อทำให้โกรธละก็ ต่อให้เป็นตระกูลกาลิเลียนที่มีพลังเวทสูงสุดในมารีนก็ยังทานกำลังพวกมาเอียไม่ไหวตะ...ตอนนี้ฉันเข้าใจแล้ว เอาละ...ต่อไปฉันกับชูการ์จะนั่งเจียบๆ จะได้พูดจากันให้รู้เรื่อง ชะ...ใช่ไหมยัยชูการ์”

เคราะห์ดีที่ยัยจิวพอมิไหวพริบบ้าง จึงพยักหน้าเห็นด้วยกับathamทันที

“ชะ...ใช่คะ พี่วินัย”

มานพลังทิบล้อมรอบตัวเริ่มเบาบางลง วินัยกลับมาเป็นคนปกติอีกครั้ง

“เอาละ...ฉันเข้าใจเรื่องนะ...เพราะชินชั๊กซ่าจะรบกวนเวลาน้องชูการ์เปล่าๆ”

“ดีเลย เข้าเรื่องเลยวินัย” athamรับลูก หวังให้อีกฝ่ายอารมณ์ดีขึ้น แต่องค์กรก็กลับไม่ได้สนใจนัก พูดต่อทันที

“ฉันคิดว่า...ที่พวกเราลบความทรงจำน้องชูการ์ไม่ได้เป็นเพราะชะตากรรม ลางสังหรณ์บอกแบบนั้น”

“ลางสังหรณ์นั้นหรือ...” athamอยากค้าน ทว่ารังสีอำมหิตของวินัยซึ่งเริ่มแผ่กระจายนั่นเองทำให้เขาหุบปาก ลนลานตอบว่า “คะ...แค่จะบอกว่าฉันเชื่อสังหรณ์ของนาย...สุดหัวใจเลยละ”

ทายาทตระกูลมาเอียคลี่ยิ้มกว้าง ทันใดนั้นรังสีอำมหิตก็ดับลง

“ขอบคุณที่นายเชื่อมั่นลางสังหรณ์ของฉันอย่างสุดหัวใจ” วินัยเสมองชูการ์ “อ้อ น้องชูการ์ครับ พี่วินัยจะ

อธิบายให้ฟังนะครับว่า...”

“เอ่อ...พี่วินัยกำลังจะบอกว่าพวกพี่เป็นผีรึเปล่าคะ”
ชูการ์เยิ้มมหน้าจากหลังถาม

“ขอย้ำว่าตัวพี่กับถามไม่ได้เป็นผีครับ” วินัยย้ำอีกครั้ง
“ที่ชูการ์เห็น...มันเกินความเข้าใจของมนุษย์โลกนี่คะ”
เด็กสาวชาวเทอร์ราให้เหตุผล ก่อนเหตุผลนั้นจะจุดประกาย
ความคิดแก่ถาม เด็กหนุ่มตืดนิ้วเปาะ พร้อมประกาศว่า

“ไม่มีอะไรเกินความเข้าใจของเธอหรอกน่า” ถามยิ้ม
กริม “อธิบายง่ายจะตาย เพราะฉันกับวินัยคือสมาชิกองค์กร
พิทักษ์โลกไงล่ะ!”

วินัยตกใจจนตาเบิกกว้าง

“พวกเราบอกเธอไปหะเพื่อนว่าพวกเราไม่ใช่ผี แต่
เป็นมนุษย์ต่างดาว” เรื่องนี้เป็นความจริงของเขาและวินัย
แต่ต่อจากนั้นเด็กหนุ่มจ๋ามาจากอนิเมะซึ่งองค์กรฯชื่นชอบ
“พวกเราทำนี่ด้วยงานสำคัญระดับจักรวาล แทบทุกอย่างก้าว
ล้นมีโลกนี้เป็นเดิมพัน ฉะนั้นเมื่อความลับรั่วไหล เธอถึงได้
ถูกขู่เอาชีวิตไงล่ะ”

“ตะ...เดียว...แบบนี้ไม่ได้นะ” วินัยค้านเสียงดัง

“หุบปากซะวินัย! นายได้โปรดเชื่อคำสั่งของฉัน
บ้าง” ถามลอบยิ้ม เมื่อเห็นแววตาของเด็กสาวชาวเทอร์ราดู
หวั่นไหว “ผีบ้านไหนให้ชนมมนุษย์ได้ละครับน้อง สำคัญที่สุด
คือ ผีไม่ออกมาเดินเล่นตอนกลางวันแสดๆ หรอกครับ คิด
ดีๆ สิ”

“จริงด้วยนะ...” ชูการ์พยักหน้าหงิกหงัก ตอนนั้นเองที่
วินัยเผยอริมฝีปากจะพุดอะไรสักอย่าง ถามจึงสั่งให้เขา

หุบปาก

“เชื่อว่าซูการ์ต้องฉลาดพอจะเข้าใจข้อเท็จจริงเหล่านี้ใช่ไหม” เด็กหนุ่มกล่าว เด็กสาวกลอกตาราวกับกำลังประมวลผลข้อมูล

“ซูการ์เชื่อก็ได้”

“คิดอยู่แล้วว่าเธอฉลาด” ธามสังเกตว่าซูการ์ดูตื่นตัวกับคำว่า ‘ฉลาด’ จนแทบเรียกได้ว่าอีกเหมิ

“ใช่” เธอเพ่งมองสัญลักษณ์ระดับชั้นปีบนปกเสื้อเขากับวินัยให้แน่ใจอีกครั้ง “ที่แท้พวกพีก็คือนมนุษย์ต่างดาวซึ่งมาพิทักษ์โลกนี่เอง”

“ซูการ์ฉลาดมากจริงๆ” ธามพูดปะเลาะ เด็กสาวจึงสูดลมหายใจพลางเชิดหน้าขึ้น ก่อนถามต่อว่า

“ไหงมนุษย์ต่างดาวต้องมาปกป้องโลกด้วยล่ะ แล้วพวกพีไม่อาศัยอยู่บนยานอวกาศเหรอ ทำไมพักอยู่ในต้นไทรศักดิ์สิทธิ์ล่ะ...ไม่เห็นเข้าท่า”

คำตอบของคำถามนั้นล้วนมาจากเนื้อหาในทีวีติดกับบลูเรย์ขององค์กรฯชั้นอัศวิน

“เพราะซูการ์ฉลาดขนาดนี้ยังโงะละ พวกเราถึงไม่อาจปกปิดความลับได้อีกต่อไป” ธามหรีตา พูดเหมือนกระซิบ “อันที่จริงต้นไทรศักดิ์สิทธิ์นี่เป็นฐานลับ และมันไม่ใช่ต้นไม้ธรรมดาๆ นี่น้องซูการ์รู้จักคำว่า จีไอ พรอนต์ บ้างไหม”

“จีไอ พรอนต์เหรอ” เด็กสาวชาวเทอร์ราผู้โชคร้ายทวนคำ จังหวะเดียวกับวินัย...เจ้าของทีวีตือนิเม่ร้องค้านว่า

“เฮ้ย...เดี๋ยวลี! ฉันว่ามัน...”

ธามถลึงตาดูใส่วินัย เปิดปากเล่าต่อว่า “ใช่ จีไอ

พรอนต์ไถละ ต้นไม้นี้เป็นแค่เปลือกนอก แต่ภายในคือมิติขนาดใหญ่ ลึกลงไปได้ดินก็มีอุปกรณ์ทันสมัยอะไรต่อมิอะไรอีกมากมาย โดยเฉพาะของนำเข้ามาจากนอกโลก ทำด้วยโลหะนาโนน้ำหนักเบาแต่แข็งแรงมากชื่อ อีวาน...”

“พอทีเถอะ!” วินัยไวยขึ้น “ฉันทนฟังนายมั่วต่อไปไม่ไหวแล้วนะ!”

ธามคิดว่าองค์กรที่วินัยอาจกำลังรำคาญนิดหน่อย แต่ไม่เกินขีดความอดทนของตระกูลมาเอีย จึงกล่าวอธิบายต่อเขาว่าตัวอัศวินมาลือกคอฟร้อมปิดปาก “วินัยเป็นนักบินประจำหุ่น เราเรียกเขาว่าเฟิสต์ซิลเดรน ส่วนฉันก็มีหน้าที่ดูแลเรื่องการรบจึงมีตำแหน่งเป็นหัวหน้าหน่วยฝ่ายยุทธการจริงสิ...เรายังมี ผอ. ด้วยนะ เสียดยที่ตอนนี้ไม่อยู่ ผอ. ของเราติดภารกิจกำลังไปดูงานรีสอร์ตแห่งหนึ่ง”

สีหน้าและแววตาของซูการ์ดูหลงเชื่อสนิทใจ ธามกลัวเธอบอกว่าอยากจะขับหุ่นยนต์จึงรีบออกตัวว่า

“เสียใจด้วยนะ แก้อัสนักบินเต็มแล้ว เพราะดาวแม่ของเราให้งบน้อย เลยนำหุ่นเข้ามาได้ตัวเดียว ในหุ่นมีแก้อัสนักขับตัวเดียวเท่านั้น หุ่นรุ่นนี้เป็นร่างสมบูรณ์แบบไม่มีการแยกร่างหรือประกอบร่างให้เสียเวลา บอกเธอตามตรงเลยว่าหุ่นยนต์ตัวนี้กินน้ำมันมาก!”

ซูการ์อึ้งไปสามวินาที “ไม่ต้องพูดจาตัดรอนซูการ์ขนาดนั้นก็ได้ เพราะซูการ์ก็ไม่ได้ว่างมาร่วมพิทักษ์โลกกับมนุษย์ต่างดาวหรอก!”

ธามเคยได้ยินเพื่อนนักเรียนในชั้นเรียนคุยกันว่า ถ้าห้อง ม. 5/1 ของเขาอยากขออะไรกับหัวหน้าชั้นสาวจอมโหด

ให้ส่งธามไปคุกเขาพร้อมจับมือเธอไว้ รับรองว่าอีกฝ่ายจะยอมตกลงทุกอย่าง เขาจึงคุกเข่าลง รวบมือข้างหนึ่งของซูการ์ มากุมแน่นเพื่อขอร้องให้รักษาสัญญา

“ดังนั้น...เธอช่วยเก็บความลับเรื่องตัวตนที่แท้จริงของพวกฉันและกองบัญชานี้เป็นความลับ โดยเห็นแก่ความสงบสุขของจักรวาลได้รึเปล่า”

เด็กสาวพยายามดึงมือออก แก้มขึ้นสีแดงเรื่อ “เข้าใจๆ แต่ปล่อยมือได้ไหม”

“ยังก่อนสิ” ธามรั้งมือไว้ “การล่วงรู้ความลับก็เท่ากับกลายเป็นผู้สมรู้ร่วมคิด เธอไม่รู้สินะว่าในโลกนี้มีศัตรูของฉันแฝงเร้นอยู่รอบๆ ไปหมด ฉันถึงคิดว่าพวกเราควรทำตัวเหมือนคนไม่เคยรู้จักกัน เพื่อสวัสดิภาพของตนเอง”

“ซูการ์ก็ไม่อยากให้ตัวเองเข้าไปเสี่ยงในสงครามจักรวาลหรอก” ซูการ์สะบัดมือทิ้งได้ในที่สุด ก่อนใช้มือหยิกแขนธามจนเขาร้องโอดโอย “ซูการ์ไม่บอกใครแน่ แต่อย่ามาจับมือแบบนี้ มนุษย์โลกเค้าถือกันนะโดยเฉพาะคนไทย เข้าใจมั้ยไอ้มนุษย์ต่างดาว!”

เด็กสาวผละไปด้วยใบหน้าแดงเรื่อ ธามรู้สึกดีใจที่แม้จะถูกหยิก แต่งานก็ประสบผลสำเร็จ

“ฉันคิดว่านายทำเกินไปหน่อย เข้าข่ายหลอกลวงเลยละ” วินัยเอ่ย “น่าสงสารเด็กสาวชาวเทอร์รา”

“ฉันกลัวยัยนั้นจะแอบไปโพกทะนาคอีกนะสิ ไม่งั้นต้นไทรจะได้รับความนิยมมากกว่าเดิมแน่ๆ”

วินัยถอนใจเอือก “มนุษย์ต่างดาวกับผีนี้แตกต่างกันด้วยเหรอ”

“นั่นสิ” ฐามหัวเราะขบขัน “ดันเชื่อเรื่องมนุษย์ต่างดาว พิทักษ์โลกนั่น ตั้งแต่เกิดมาฉันยังไม่เคยเจอคนถูกหลอกง่าย ขนาดนี้มาก่อน นายว่าพวกเทอร์ราหลอกง่ายแบบนี้ทุกคน หรือเปล่า”

“เฮ้อ! ฉันว่าคนโดนหลอกง่ายคงมีแต่น้องชูการ์แหละ”

ในตอนนั้นวินัยเห็นอะไรบางอย่างตกอยู่บนพื้นหญ้า จึงก้มเก็บ และเห็นว่ามันเป็นพวงกุญแจรูปร่างคล้ายแท่งแก้ว ขนาดเล็ก ภายในบรรจุน้ำสีรุ้งระยิบระยับ พอเขย่า กากเพชร ซึ่งนอนกันอยู่ก็ฟุ้งกระจายขึ้น บนตัวหลอดแก้วพิมพ์เลขเจ็ด ด้วยสีทอง วินัยเหลือบมองธามแวบหนึ่งก่อนกระซิบถามถึง สิ่งที่ดินกำลังคิด

“พวงกุญแจอันนี้เป็นของน้องชูการ์ แต่ฉันสงสัยใจ... ไม่เชื่อนายลองแตะดูสิ”

ฐามยื่นมือจะรับพวงกุญแจ แต่เพียงปลายนิ้วสัมผัสผิว แท่งแก้วก็ต้องสะดุ้ง เพราะสัมผัสถึงพลังหนึ่ง...เป็นพลังอัน มีมิติซึ่งอยู่ในความทรงจำไม่อาจลบเลือน

“ตะ...ดอล” ชายหนุ่มพึมพำ ถ้อยคำแสนสั้นทำให้วินัย พลอยหน้าซีดขาวไปด้วย “อยู่ใกล้ตัวแค่นี้กลับไม่เคยรู้สึก หรือเพราะกระแสพลังอ่อนจนไม่แสดงตัว”

“นั่นปัญหาระหว่างพวกเรากับน้องชูการ์ก็ยังไม่จบง่าย ๆ สิ” วินัยพูด ฐามกำพวงกุญแจแฝงกลิ่นอายซึ่งตนนี้กรังเกียจ นักหนา

“เรื่องยาวเลยละ!”

3

เอาพวงกุญแจรุ่นลิมิเต็ดเอ디션คืนมาซะ!

ซูการ์นอนไม่หลับตั้งแต่เมื่อคืน เพราะพวงกุญแจแห่ง
ปัญญาหลักแหลมรุ่นลิมิเต็ดเอ디션 ประทับหมายเลขเจ็ด
สุดรักสุดหวงหายไป ทั้งที่พยายามค้นหาเกือบทั้งคืน แต่ไม่
ว่าที่ไหนก็ไม่พบ

“คงหาไม่เจอแล้วละ”

ซูการ์พึมพำด้วยใจแห่งเหี่ยว ย่างเท้าเข้าไปในโรงเรียน
ด้วยท่าทีหงอยเหงา ต้องยอมรับว่าเมื่อพวงกุญแจรุ่นลิมิเต็ด
เอ디션หายไป ความมั่นใจในตัวเองของเธอก็พลอยหดหาย
ลงไปด้วย ก่อนจะมองเห็นธามยืนอยู่หน้าประตูโรงเรียนและ
กลืนใจเดินผ่านผู้ที่เพิ่งบอกเธอให้ทำเป็นคนไม่รู้จักกัน

“เดี๋ยวก่อน...น้องซูการ์!” ฟี...อ้อ! หมายถึงรุ่นพี่มนุษย์
ต่างดาวร้องเรียกให้หยุด

ซูการ์ชะงัก แล้วหันมองอีกฝ่ายด้วยใบหน้าที่หม่นหมอง

“ไหนรุ่นพี่เคยสั่งว่าต้องทำเป็นไม่รู้จักกันไฉน” เธอถาม

“เรื่องนั้นฉันพอจำได้ แต่พอดีมีเรื่องสำคัญ...” ธามหยิบ
ของบางอย่างคล้ายๆ พวงกุญแจแห่งปัญญาหลักแหลมออก

มาจากกระเป๋ากางเกง ชูการ์เบิกตาเมื่อเห็นตัวพิมพ์ทอง
หมายเลขเจ็ดบนหลอดแก้ว “นี่เป็นของน้องชูการ์ไชรีเปล่า”

ธามชูพวงกุญแจขึ้นสูงจนเธอเอื้อมไม่ถึง

“ใช่ เอาคืนมาสิ นั่นเป็นของชูการ์นะ!”

“ยังไม่คืนให้...จนกว่าเธอจะบอกว่ามันคืออะไร”

“พื่ออยากได้ไช้ไหมล่ะ แต่ชูการ์ไม่ให้หรอก” เธอ
พยายามโดดคั่ว แต่ส่วนสูงที่แตกต่างกันมากทำให้เสียแรง
เปล่า “เอาพวงกุญแจแห่งปัญญาลูกแหลมหมายเลขเจ็ดคืน
มานะ มันเป็นของชูการ์จริงๆ ถ้าไม่เชื่อลองไปถามเพื่อน
ชูการ์ก็ได้”

“ก็ตอบมาสิว่ามันคืออะไรแล้วจะคืนให้” ธามเสียง
เคียด “รีต้องการให้ฉันลากตัวเธอไปแบบเดิม”

“ไม่เอา!” เด็กสาวยังพยายามคว้าพวงกุญแจ “แต่เอา
พวงกุญแจคืนมา!”

ทันใดนั้นก็ได้ยินเสียงร้องทักจากด้านหลัง เป็นเสียง
ของสิคาล

“มีอะไรกันหรือชูการ์กับ...เอ่อ พี่ธามไช้ไหมครับ”

ชูการ์เพิ่งสังเกตว่าเพื่อนร่วมชั้นสูงเกือบเท่ารุ่นพี่มนุษย์
ต่างดาว มือถือกระดานรองวาดภาพ ธามรีบเก็บพวงกุญแจ
ใส่กระเป๋ากางเกงดังเดิม

“ใช่ ผมชื่อธาม แต่นายล่ะเป็นใคร”

“ผมเห็นเพื่อนร่วมชั้นทำท่าทางแปลกๆ เลยเดินเข้ามา
ดูเผื่อจะช่วยอะไรได้นะ ผมชื่อสิคาลครับ เป็นเพื่อนร่วมชั้น
ของชูการ์” สิคาลแนะนำตัว พลางจ้องตาบวมของชูการ์ที่เพิ่ง
ร้องให้อย่างหนักเพราะทำพวงกุญแจหาย “เอ๊ะ! ทำไมชูการ์

ตาบวมจัง”

สีคาลไม่พูดเปล่า แต่ถือวิสาสะแตะตาบวมๆ จนชูการ์ ตกใจรีบปัดมือออก

“ชูการ์แค้นนอนไม่หลับนะ” เธอตอบ

ธามส่งเสียงกระแอมขัดจังหวะ “งั้นไว้คุยต่อวันหลังนะ น้องชูการ์” เขาโบกมือให้สองสามทีแล้วแยกตัวเดินจากไป

ชูการ์มองตามมนุษย์ต่างดาวซึ่งมีพวงกุญแจของเธอ ตั้งท่าจะไล่ตามแต่กลับถูกสีคาลรั้งต้นแขนไว้

“ชูการ์รู้จักพี่ธามคนดังประจำโรงเรียนด้วยหรือ”

“ใครคนดัง แต่สีคาลรู้จักพี่ธามด้วยหรือ คนอะไรนิสัย ร้ายกาจน่าดู”

เหมือนสีคาลกลั่นยิ้ม “ผมไม่รู้จักพี่ธามเป็นการส่วนตัว หรอกครับ อย่างบอกนะว่าชูการ์ไม่รู้จักพี่ธาม ผมไม่อยากจะ เลี้ยว ยังมีนักเรียนหญิงที่ไม่รู้จักพี่ธามเหลืออยู่อีก พี่เค้าดัง มากเลยนะ”

เด็กสาวเบะปากใส่พร้อมทำหน้าเหยเก “ดังมากแล้วไง ...นิสัยเสียจะตาย!”

“นี่ชูการ์ ห้ามพูดจาว່าร้ายพี่ธามให้นักเรียนหญิงคนอื่น ได้ยินเชียวนะ คนนี้เค้าเป็นเดือนโรงเรียน แถมยังเป็นหัวหน้า ของแผนวิทย์ เล่นกีฬาเก่ง หุ่นเท่ เจียบขริม โต้งดังขนาด ผู้หญิงทางห้องสายศิลป์ยังกรี๊ดพี่ธามเลย”

ชูการ์ไม่เถียงหรอกว่าพี่ธามอะไรนั่นหน้าตาดีและหุ่น เท่ แต่ไอ้นิสัยเจียบขริมนั่น มันอะไรกัน...โกหกสิ้นดี

“สีคาลรู้เรื่องพี่ธามดีจัง หรือสนใจเป็นพิเศษ” เธอไม่เคย คิดว่าเพื่อนร่วมชั้นจะมีรสนิยมแบบนั้น ทว่า...ความรักเป็น

เรื่องธรรมชาติ

“คิดอะไรนะชูการ์” เขาผงะ “พูดแล้วเข้าใจความหมาย รีเปล่า ผมไม่มีรสนิยมแบบนั้นนะ!”

“ก็ชูการ์เห็นสิคาลยกยอพีธามอยู่นั้นแหละ” เธอหัวเราะคิกคัก “ทั้งที่สิคาลเก่งจะตาย”

“ผมไม่ใช่คนเก่งหรอกครับ แค่คนธรรมดาที่ยังต้องพัฒนาอะไรอีกเยอะแยะ ถ้าเจ๋งจริงคงสามารถทำเรื่องเล็กๆ สิ่งเล็กๆ ให้ส่งผลกระทบต่อคนในวงกว้าง ชนิดที่เรียกว่าเด็ดดอกไม้สะเทือนถึงดวงดาว อืม ผมเองก็พยายามอยู่นะ”

“ฟังดูยิ่งใหญ่จัง” เธอเดินคู่กับสิคาลไปยังอาคารแผนศิลป์พลางนึกถึงใครคนหนึ่ง...

“แล้วชูการ์อยากเป็นคนเจ๋งแบบไหนล่ะ หรือว่ามีต้นแบบเท่ๆ เท่แบบพีธามรีเปล่า” สิคาลถาม

หัวใจของเด็กสาวเผลอเต้นแรงผิดจังหวะ...ทุกที่ที่คิดถึงเขา

“อ้อ...ต้องไม่ใช่อีตาพีธามแน่ๆ ส่วนต้นแบบเท่ๆ นะมีนะแน่นอนว่าคนนั้นต้องวาดรูปสวย” เธอบอก สิคาลหันมาส่งยิ้ม

“ใครนะ ฟังดูดีจัง”

ตอนนั้นเองที่จู่ๆ ก็มีเสียงพูดขัดจังหวะของเพื่อนนักเรียนหญิงร่วมชั้น พร้อมปรายตามองชูการ์อย่างไม่ชอบใจ

“หัวหน้าห้องสิคาล อาจารย์วเรศเรียกให้ไปพบนะ”

“อาจารย์วเรศที่สอนศิลปะห้องเราในเทอมนี้ใช่ไหม ได้สิครับ” สิคาลผู้มีตำแหน่งหัวหน้าห้องตอบ ก่อนหันมาฝากกระเป๋านักเรียนกับชูการ์ “ฝากกระเป๋าด่วนนะ วันนี้เรียนวิชาศิลปะต่อจากคาบโฮมรูมด้วย ผมต้องรีบไปเดี๋ยวนี้เลย”

ซูการ์รับกระเป๋าสองสิคาล มองเห็นพวงกุญแจรูปนักฟุตบอลฟรีเมียร์ลีกแล้วพลันคิดถึงพวงกุญแจสุดล้ำค่าของตนเองที่ยังอยู่กับ...

มนุษย์ต่างดาว!

สิคาลกลับมายังห้องเรียนหลังหมดคาบไฮมูมแล้ว ซูการ์ได้ยินหลายคนในชั้นจับกลุ่มพูดคุยเรื่องอาจารย์สอนศิลปะที่เพิ่งมาใหม่

“ข่าวว่าอาจารย์วเรศพานักศึกษาฝึกสอนมาด้วยใช่ไหม” คนนั่งหลังซูการ์พูดขึ้น

“ไม่รู้สิ ทำอะไร”

“โรงเรียนเราเคยรับอาจารย์ฝึกสอนด้วยเหรอ” หนึ่งในวงสนทนาร้องถาม อีกคนจึงตอบว่า

“ฉันไม่เคยได้ยินมาก่อนเลยนะ ทั้งที่พี่ชายกับพี่สาวของฉันก็เรียนจบจากที่นี่”

เธอเคยได้ยินว่าอาจารย์วเรศเป็นศิลปินชื่อดังระดับโลก ดูเหมือนจะอ้วนลงพุง ส่วนรายละเอียดอื่นๆ นอกเหนือจากนี้ลืมไปหมดแล้ว

“ฉันมาสอบเข้าเรียนต่อแผนนี้เพราะจะได้เรียนกับอาจารย์วเรศนี่แหละ” ใครอีกคนหนึ่งว่า “ตื่นเต้นชะมัดเลยในที่สุดก็จะได้เป็นลูกศิษย์ของศิลปินดัง”

สิคาลกับรองหัวหน้าห้องช่วยกันจัดโต๊ะอาจารย์ให้กลายเป็นฉากสำหรับเขียนหุ่นนิ่ง เขาวางตะเกียงเจ้าพายุลงบนโต๊ะแล้วถอยหลังออกไปมอง จากนั้นกลับเข้ามานั่งข้างซูการ์

“เป็นไง ผมจัดวางหุ่นนิ่งสวยไหม” เขากถามอย่างภาค

ภูมิใจ ทันใดนั้นอาจารย์ผู้ถูกกล่าวขวัญก็ปรากฏตัวพร้อมกับนักศึกษาฝึกสอนหญิงหนึ่งคน สิคาลกระซิบว่าชายแก่ร่างเตี้ย หุ่นท้วมระยะสุดท้ายคือศิลปินดังชื่อ อาจารย์วเรศ สูงเทียมเมฆ ชายสูงวัยแต่งกายด้วยชุดเสื้อกางเกงดำแบบศิลปิน ใบหน้าอวบอ้วนมีเอกลักษณ์ด้วยหนวดเคราสีดอกเลายาวจนถักเปียได้ คิ้วดกหนาสีเทา สวนทางกับจำนวนเส้นผมบนศีรษะ อาจารย์วเรศฉีกยิ้มกว้าง กวาดตามองนักเรียนในห้อง ก่อนหยุดที่ซูการ์ เธอประหลาดใจจนต้องรีบกำหน้ากาก

“ครูต้องขอขอบใจหัวหน้าห้องสิคาลมากที่จัดวางองค์ประกอบของต่างๆ ได้สวยงาม”

สิคาลยกมือไหว้ขอบคุณอาจารย์วเรศ “ผมทำตามที่อาจารย์บอกเท่านั้นเองครับ”

ชายสูงวัยหัวเราะจนหนวดขยับ “ถล่มตัวขนาดนี้ วันหลังครูจะเรียกใช้หัวหน้าห้องอีกก็แล้วกัน เอาละ นักเรียนที่รักทั้งหลาย ปีนี้พวกเราจะมีอาจารย์ฝึกสอนด้วย...” เขากวักมือเรียกนักศึกษาฝึกสอนในชุดนักศึกษาให้มาแนะนำตัวหน้าชั้น อาจารย์ฝึกสอนแนะนำชื่อว่า ปริมา หรือ ปริม เป็นศิษย์เก่าของโรงเรียนมัธยมแห่งนี้และกำลังศึกษาอยู่ที่มหาวิทยาลัยรัฐบาลชื่อดังแห่งหนึ่ง คุณครูปริมาจัดเป็นหญิงสาวหน้าตาน่ารักมาก และเมื่อรวบผมตรงยาวเป็นทรงหางม้าก็ยิ่งทำให้ดูเหมือนเด็กมัธยมปลาย

“อันที่จริงปีนี้โรงเรียนของเรา...โดยเฉพาะหมวดศิลปะได้นักศึกษาฝึกสอนจากมหาวิทยาลัย K มาฝึกสอนถึงสองคน คือปริมากับ...อิม...ช่างมันเถอะ รายนั้นคงไม่ได้สอนห้องพวกเธอหรอก แนะนำไปก็เปล่าประโยชน์ เข้าเรื่องกันดีกว่า

พวกเธอเห็นแล้วใช่ไหมว่ามีอะไรวางอยู่หน้าชั้น ครูไม่ได้จะเล่นเกมทายปัญหา与她เธอแน่ๆ”

อาจารย์เวิร์ตพยักหน้าเป็นสัญญาณให้นักศึกษาฝึกสอน นำปึกกระดาษออกจากถุงมาแจกจ่ายนักเรียนทุกคน

“ได้รับกระดาษจากครูปรินแล้วก็ให้ลงมือวาดภาพหุ่นนิ่งหน้าชั้นเรียนนี้ ลูกชิ้นแฮมมูได้ตามสะดวก ไม่จำกัดเทคนิคการวาด ท้ายชั่วโมงครูจะให้ครูปรินเก็บรวบรวมเพื่อประเมินความสามารถของทุกคน อ้อ! อย่าลืมเขียนชื่อที่มุมขวาล่างกันด้วยล่ะ”

ชูการ์ได้รับแจกกระดาษแต่ไม่กล้าลงมือวาด แอบเหลือบเห็นสีกาลที่นิ่งโตะข้างๆ วาดได้ยอดเยี่ยมเช่นเคยก็ยิ่งรู้สึกท้อใจ

“มีอะไรรีเปล่าคะนักเรียน ทำไมยังไม่ลงมือวาดล่ะ” ครูปรินมาซึ่งเดินดูนักเรียนร้องทักเบาๆ

ชูการ์รีบส่ายหน้า ด้วยพื้นนิสัยเป็นคนไม่มีความมั่นใจในตัวเองจึงไม่กล้าพูด มีหน้าซ้ำพวงกุญแจรุ่นลิมิเต็ดเอ디션ที่เคยมอบความกล้าหาญกลับตกอยู่ในกำมือรุ่นพี่มนุษย์ต่างดาวอีก ทำให้เธอไม่มั่นใจพอจะหยิบดินสอวาดภาพ

แล้วอาจารย์เวิร์ตก็เดินเข้ามา ดวงตาเล็กเรียวได้ชนคิ้วคดหนาหรือลงทำให้ชูการ์ประหม่า รีบคว้าพวงกุญแจแห่งปัญญาหลักแหลมรุ่นปกติธรรมดาซึ่งแขวนกระเป๋าแทนพวงกุญแจรุ่นลิมิเต็ดเอ디션มากำแน่น

“หนูชื่ออะไร” อาจารย์เวิร์ตถาม

“นะ...ฉันทิสาละ”

“ไหนลองวาดภาพให้ครูดูซิ” ชายสูงวัยบอก ชูการ์จึงชี้

ดินสอร่างภาพด้วยฝีมือเหมือนไก่เขี่ยของตัวเอง อาจารย์ว์เรศมองภาพวาดบนกระดานก่อนจ้องลึกเข้าไปในตาเธอ “ครุมองเห็นความพิเศษบางอย่างภายในตัวเธอนะ” น่าแปลกกว่าคำนั้นทำให้สิคาลซึ่งนั่งข้างๆ ชะงัก “ฉันทิสาเป็นเด็กที่มีแววจริงๆ ขัดเกล่อีกซักนิดต้องใช้ได้แน่นอน”

“อะไรนะคะ” ชูการ์แทบไม่ยากเชื่อหู
วเรศแค่นี้

คล้อยหลังอาจารย์ว์เรศ สิคาลก็พิมพ์พาดด้วยน้ำเสียงตื่นเต้น “อาจารย์ว์เรศคงไม่โกหกหรอก ดีใจด้วยนะชูการ์!”

“งั้นเหรอ” ชูการ์เริ่มรู้สึกตื่นเต้นกับคำชมที่ได้รับ ในมียังกำพวงกุญแจแห่งปัญญาลักษณ์หลมร้อนธรรมดาอยู่แน่น นี่อาจเป็นผลแห่งผลิตภัณฑ์ LUCKY และพวงกุญแจแห่งปัญญาลักษณ์เป็นเครื่องรางนำโชคก็ได้

“เอ่อ ขอขอบคุณนะสิคาล”

เธอมองดูรูปวาดไย่บนกระดานพลันยิ้มกว้าง ความโชคดียิ่งต้องสัมฤทธิ์ผลแล้วแน่ เด็กสาวจึงคิดว่าตนจะต้องทวงพวงกุญแจแห่งปัญญาลักษณ์หลมร้อนลิมิเต็ดเอดิชันแสนล้ำค่าคืนมาจากรุ่นพี่มนุษย์ต่างดาวผู้ชั่วร้ายได้แน่!

ทุกๆ วันหลังเลิกเรียน ชูการ์ต้องไปยังอาคารเรียนแผนวิทย์เพื่อกลับบ้านพร้อมกลุ่มเพื่อน หากแต่หลังเลิกเรียนของวันนี้ไม่ใช่เช่นนั้น เธอต้องเสาะหาตัวพื้ถามให้เจอ แต่ปัญหาใหญ่คือไม่รู้ว่ามีฝ่ายอยู่ไหน เพราะรู้ข้อมูลแค่ชื่อพยางค์เดียว

“รู้งี้น่าจะถามพวกแกวักดีหรอก มนุษย์ต่างดาวนั่นเรียน

ชั้นไหนยังไม่รู้เลย ทำไมซื้อบ๊อบอย่างนี้นะเรา” ชูการ์ตำหนิตัวเอง แต่ความคิดนั้นคงหายไปชั่วแวบแล้ว ป่านนี้กลุ่มเพื่อนเธอกำลังลั่นลากันอยู่ในห้างสรรพสินค้า

ทันใดนั้นก็คิดถึงต้นไทรซึ่งธามเคยบอกว่ามันเป็นฐานลับมนุษย์ต่างดาว ชูการ์จึงเดินไปหาธามที่นั่น และต้องตกใจกับจำนวนคนที่มาขอพรบริเวณหน้าต้นไทรศักดิ์สิทธิ์ ซึ่งเยอะจนเป็นแถวยาวเหยียดออกมาจนถึงกึ่งกลางสนามฟุตบอล

“อะไรเนี่ย!” ชูการ์อุทาน

“สาเหตุมาจากน้องชูการ์นั่นแหละครับที่ทำให้ต้นไทรศักดิ์สิทธิ์ป๊อบขึ้นถึงขนาดนี้” เสียงเรียบแฝงความใจดีดังมาจากข้างหลัง เธอหันหน้าไปมองก็เห็นพี่วินัย...มนุษย์ต่างดาวผู้มีหน้าที่ขับหุ่นยนต์อยู่ใต้ต้นไทร

“พี่วินัย”

วินัยยิ้มเจื่อน “ทั้งที่พี่ยังปักป้ายปิดปรับปรุงหน้าต้นไทรแท้ๆ แต่เพราะทุกคนเห็นว่าน้องชูการ์มักป่วนเป๊ยนอยู่กับธาม เลยมีข่าวลือว่าน้องชูการ์มาขอพรต้นไทรเรื่องความรักกับธามแล้วสมหวังนะครับ”

ชูการ์ทำหน้าแหง “ชูการ์ไม่ได้ขอเรื่องพี่ธามเลยนะคะ”

“พี่ทราบครับ แต่ใครจะสนล่ะว่าน้องชูการ์ขออะไร” วินัยหัวเราะ “เอ่อ...น้องชูการ์เห็นของที่ธามเอาไปให้ดูเมื่อเช้าแล้วใช่ไหม”

“เมื่อเช้า...พวงกุญแจของชูการ์ หรือตอนนั้นมันอยู่กับพี่วินัย”

“เปล่า พวงกุญแจอันนั้นยังอยู่กับธามครับ” วินัยตอบ เธอถอนใจยาว พึมพำด้วยความเบื่อหน่าย “ตอนนี้ธาม

บางคนนั้นอยู่ไหนคะ ชูการ์จะได้รับไปเอาพวงกุญแจแห่งปัญญาหลักแหลมของตัวเองคืนเสียที”

วินัยเบิกตากว้างขึ้น พุดปนซ้ำ “โอ้ เพิ่งเคยได้ยินนักเรียนหญิงโรงเรียนเราเรียกเจ้าชายประจำโรงเรียนว่าธามบ้า ธามบ้า...เอ๊ย! เจ้าธามมันติดงานทางวิชาการครับ เลยส่งพี่มาคุมตัวน้องชูการ์เอาไว้ก่อน”

คำว่า ‘คุมตัวน้องชูการ์’ นั้นเองเปิดเผยเจตนาของมนุษย์ต่างดาวอย่างโจ่งแจ้ง ไม่ช้า...วินัยก็ขยับมือหนหนึ่งทำให้เกิดลมพัดวูบ เสียงพุดคุ้ยจ๊อกแจ้กเรื่องการขอพรของกลุ่มนักเรียนรอบตัวเจียบหายไป รอบตัวมีม่านหมอกสีขาวทำให้ชูการ์มองอะไรไม่เห็น...นอกจากหมอก วินัยคงใช้พลังอะไรสักอย่างนำเขากับเธอมายังอาณาเขตซึ่งตัดขาดจากโลกภายนอก

“เปิดเผยตัวจริงของน้องชูการ์มาเถอะครับ!” วินัยประกาศก้อง

ชูการ์อ้าปากค้าง “ตะ...ตัวจริงอะไร พี่วินัยพุดอะไร”

“ผมเข้าใจนะว่าพวกดอลยอมาตายเพื่อรักษาความลับแถมยังเก่งกาจเรื่องการโกหกหลอกลวง แบนเนียนแม้กระทั่งคลื่นพลังที่อำพรางตนจนเหมือนมนุษย์ธรรมดา”

ระหว่างยังตกตะลึงกับพฤติกรรมของมนุษย์ต่างดาวเด็กสาวก็เห็นดาบสีเงินยวงงอกขึ้นจากมือวินัยเหมือนใช้เทคนิคสเปเชียลเอฟเฟกต์ระดับหนังฮอลลีวูด

“ตะ...เดี๋ยวนะ นี่พี่วินัยกำลังจะทำอะไรนะ!” สมองสั่งการให้ชูการ์ออกวิ่ง แต่กลับก้าวขาไม่ออกและเริ่มรำให้

“ช...ชูการ์กลัวไปหมดแล้วนะ!”

“เผยตัวตนออกมาเถอะดอล!”

วินัยตวัดตาดปเข้าหาชูการ์ เด็กสาวผู้่น่าสงสารทำได้แค่หลับตาปี ก่อนลืมตาในอึดใจถัดมาเมื่อรู้สึกถึงเนื้อโลหะเย็นๆ วางพาดบนไหล่ใกล้ล้าคอ

ชูการ์น้ำตาไหลพราก ร้องให้ออกมาอย่างตกใจสุดขีด ตะโกนเสียงดังลั่น

“ตะ...ตะ...ตัวตนอะไรกันล่ะ ชูการ์ไม่มีทั้งนั้นแหละ!” เด็กสาวใช้หลังมือซับน้ำมูกน้ำตา วินัยหน้าเสีย ค่อยๆ ลดตาดลง “เอาพวงกุญแจแห่งปัญญาหลักแหลมของชูการ์ไปแล้วยังจะเอามิดมาจิมค่ออีก ฮือ...เรียกดอลอะไรอยู่ได้ ก็บอกว่าชื่อชูการ์ๆ ฮือ...”

สีหน้าวินัยดูสับสน ก่อนโยนตาดลงกับพื้น

“อย่าร้องไห้...” วินัยเอ่ย กลับทำให้เธอร้องไห้หนักขึ้น เด็กหนุ่มถอนใจเฮือก ตัดสินใจคุกเข่าพลงก้มหัวขอร้องว่า “ได้โปรดเลิกร้องไห้เสียทีเถอะครึบ ขอร้องละน้องชูการ์ ตั้งแต่เกิดมาพี่ยังไม่เคยทำผู้หญิงร้องไห้แบบนี้ มัน...มันรู้สึกผิดเหลือเกิน พี่สัญญาว่าจะไม่ทำอะไรเหมือนเมื่อครู่อีกแล้ว!”

ชูการ์หุบทึชชูจากกระเป่ากระโปรงมาเช็ดน้ำตา ถามย้าวินัย “จริงๆ นะ”

คนรู้สึกผิดพยักหน้า “จริงที่สุด ต่อให้เป็นเพียงแผนตบตาของน้องชูการ์ก็ตาม”

“แผน...ตบตา ชูการ์เนี่ยนะจะหลอกพี่วินัย”

“ใช่สิ”

“จะให้ชูการ์สาบานใหม่ละ สาบานก็ได้เอ้า! ว่าถ้าชูการ์หลอกพี่วินัยก็ขอให้...”

“ไม่ต้องทำขนาดนั้นก็ได้อ” วินัยยกมือห้าม แล้วยกนิ้วชี้พวงกุญแจแห่งปัญญาหลักแหลมรุ่นปกติธรรมดาที่คล้องกระเป๋าชูการ์ด้วยสีหน้าประหลาดใจ “อ้าวเฮ้ย! พวงกุญแจนี่มัน...”

“พวงกุญแจแห่งปัญญาหลักแหลมรุ่นปกติธรรมดาชูการ์มีอยู่ประมาณสิบอัน แต่อันที่พี่ถามขโมยไปมันคือรุ่นลิมิเต็ดเอ디션 ซึ่งมีแค่ห้าสิบอันในโลก”

“ขอดูหน่อยได้ไหม” วินัยถาม

ชูการ์หน้าอเพราะกลัววินัยขโมยไป “อันนี้ชูการ์ให้ยืมคุณะ...ไม่ได้ให้”

“ครับ”

“ใครเขาก็มีพวงกุญแจแบบนี้ทั้งนั้นแหละ เพื่อนผู้หญิงในห้องพี่วินัยไม่มีกันหรือไง”

วินัยเลิกคิ้ว “มันมีขายทั่วไปเธอ อ่อ แต่ไม่เคยสังเกตเลยอะว่าผู้หญิงในชั้นเค้ามีกันรึเปล่า”

ชูการ์เหลียวมองบรรยากาศซึ่งล้อมด้วยหมอกขมุกขมัว “ถ้ายังอยู่ในบรรยากาศเหมือนต่างดาวก็คงรับคลื่น 3G ไม่ได้แน่ ไม่งั้นชูการ์จะเปิดหน้าเพจบนเฟซบุ๊กของ LUCKY ให้ดู”

วินัยทำตาถลนราวกับตกใจมาก “หา? หน้าเพจ... เฟซบุ๊ก?”

เธอมองรุ่นพืมนุษย์ต่างดาว ไม่เข้าใจว่าทำไมอีกฝ่ายถึงดูตกอกตกใจขนาดนั้น กะอีแค่สินค้ามีหน้าเพจบนเฟซบุ๊ก

หากแต่คนประหลาดที่สุดคงเป็นชูการ์ เพราะแทนที่จะวิงหนีมนุษย์ต่างดาว กลับมานั่งจุ่มปุ๊กอธิบายเรื่องหน้าเพจ

เฟซบุ๊กให้วินัยฟัง ชายหนุ่มมองเด็กสาวชาวเทอร์ราฮิบ
สมาร์ตโฟนมาเปิดให้ดูหน้าเพจของผลิตภัณฑ์ชื่อ LUCKY
ซึ่งมีทั้งขนม ลูกอม เครื่องดื่มบำรุงสมอง สินค้ากระจุกกระจิก
เช่น เครื่องราง หรือแม้กระทั่งพวกกุญแจแห่งปัญญาหลัก-
แหลมแบบเดียวกับที่เธอมี

“เขามีขายที่นี่ค่ะ” ชูการ์บอก ก่อนเอ่ยถึงธามด้วย
น้ำเสียงเจ็บแค้น “แต่พวกกุญแจที่พี่ธามขโมยไป...มันเป็นรุ่น
พิเศษ หน้าร้านไม่มีขายหรอก”

“หน้าร้านไม่มีขาย?”

แพนพังก์แท้พยักหน้า “มันเป็นของชิงโชคจากขนมที่
พี่วินัยเอามาให้ชูการ์กินวันนั้นนั่นแหละ”

“โอ...จ้ะเหรอครับ”

“ทีนี้ก็เลิกหาเรื่องชูการ์เสียทีนะคะ อย่าลืมหาพวก
กุญแจรุ่นลิมิเต็ดเอ디션ที่พี่ธามขโมยไปมาคืนให้ชูการ์ด้วย
รุ่นพิมพ์ตัวเลขสีทองแบบนั้น ทั้งโลกมีแค่ห้าสิบอัน ชูการ์หวง
มาก!”

“ครับๆ เดี่ยวพี่จะบอกธามเอามาคืนพร้อมเลี้ยงขนม
โกโก้ช็อกชูการ์ด้วยเลยแฮะ” วินัยรู้สึกผิด ทว่ากลับถูก
เด็กสาวมองค้อน

“พี่วินัยอย่าंनीกว่าชูการ์หลอกลวงแบบเด็กสิคะ อีก
อย่างตอนนี้ชูการ์ยังไม่หิว”

คำตอบของน้องชูการ์ทำเอาอัศวินไปต่อไม่เป็นเลย
ทีเดียว ตอนนั้นเองที่โทรศัพท์ของวินัยดังขึ้น เป็นสายของ
ธามที่โทร. เข้ามาสอบถามเรื่องชูการ์ เขาสังเกตเห็นว่าเด็ก
สาวชาวเทอร์ราดูเครียดเมื่อได้ยินว่าเจ้าชายกำลังจะมาที่นี่

“เอ่อ...” ชูการ์พูดขึ้น “ชูการ์ไม่อยากเจออีตาพี่รามเลย ค่ะ เขาคงไม่ทำร้ายชูการ์ใช่ไหมคะ”

“ไม่ต้องห่วงครับ แม้รามจะเป็นคนดื้อสักหน่อย แต่ก็ มีเหตุผลนะ” วินัยพยายามปลอบ แม้อาจเป็นคำปลอบที่ ช่วยอะไรไม่ได้เลย “เชื่อเถอะครับ พี่ขอรับรองด้วยเกียรติ แห่งอัศวิน นั่นไง...รามมาโน่นแล้วครับ”

เด็กสาวสะดุ้งเมื่อได้ยินเสียงรามร้องทักมาแต่ไกล “ใกล้ๆ ท่านอัศวิน ได้รับความอะไรบ้าง”

“ก็ได้ความอยู่...แต่รามคืนพวงกุญแจให้น้องชูการ์ เถอะ”

“หือ!” รามปรายตามองเด็กสาวชาวเทอร์รา แล้วเสียง พูดอีกเรื่องหนึ่ง “ตกลงนายได้ข้อมูลอะไรจากเด็กนี่ล่ะ”

“ก็บอกว่าได้ นายคืนพวงกุญแจอันนั้นให้เจ้าของสิ” วินัยแบมือขอพวงกุญแจ แต่รามกลับปฏิเสธ

“นายคงถูกเธอหลอกแล้วล่ะ อย่าลืมว่าเจ้าพวกดอล นะ...”

“ชูการ์ไม่เคยหลอกพี่วินัย! อีกอย่างพวงกุญแจอันนั้น ก็เป็นของชูการ์นะ เอาคืนมา!” ชูการ์ที่นั่งเจียบโพล่งขึ้น ก่อน วิ่งมาหลบหลังวินัย “เอาพวงกุญแจแห่งปัญญาลึกแหลม คืนมาเถอะ เรื่องที่ชูการ์พอรู้ก็บอกไปหมดแล้ว”

“จะเชื่อได้จริงๆ หรือแค่ลมปากล่ะ” รามยกมือกอดอก

“พอเถอะน่า นายคืนพวงกุญแจน้องแล้วฉันจะเล่ารายละเอียดให้ฟัง” วินัยว่า แต่เจ้าชายยังเถียง

“ก็คนมันไม่เชื่อนี่ จะให้คืนของอันตรายไปได้ไง”

อัศวินรู้สึกได้ว่าชูการ์กำลังโกรธ และยิ่งโกรธมากเมื่อ

ถูกถามสปรมาทพวงกุญแจแสนล้ำค่า

“ใจเย็นครับน้องชูการ์” วินัยปลอบเด็กสาว จากนั้น
ซิงตาดูใส่ถาม “นายคีนพวงกุญแจให้น้องชูการ์เถอะ เพราะ
ใครๆ เขาก็มีพวงกุญแจแบบนี้”

“อะไรนะ” ฐามเลิกคิ้ว

“นี่ไง...น้องชูการ์ให้หน้าเพจสีน้ามาแล้วด้วย” วินัย
พูด พลังอาศัยความเร็วฉกพวงกุญแจรุ่นลิมิเต็ดเอ디션จาก
กระเป๋าเสื้อฐามมาคืนให้เจ้าของ

ฐามยกมือแตะกระเป๋าเสื้อว่างเปล่า “ทำไมล่ะ...”

“ฉันประเมินว่าเราควรจบเรื่องของน้องชูการ์ได้แล้ว
ปล่อยน้องกับพวงกุญแจไปเหอะ” วินัยบอกกับชูการ์ว่า
“พวกพี่ขอไปส่งน้องชูการ์ที่บ้านนะครับ แทนคำขอโทษที่
เป็นต้นเหตุให้น้องกลับบ้านช้าขนาดนี้”

“วินัย...ฉันคิดว่า...” ฐามร้องค้าน

วินัยกอดคอเจ้านายพร้อมกระซิบกระซาบ “เอาน่า
ฉันมีแผน”

ไม่น่าเชื่อว่าบ้านของชูการ์จะอยู่ละแวกเดียวกับ
บ้านพักของวินัยและฐาม หลังจากส่งชูการ์แล้วบังคับให้เธอ
นำพวงกุญแจทั้งหมดที่มีมาให้ดู เจ้าชายก็ยังหงุดหงิด หาวา
วินัยดีแต่ซัดขวาง และกลับมาระเบิดความหงุดหงิดที่บ้าน...

“นายก็รู้ว่าดอลมันมากเลห์ เบื่องหน้าอาจตบตาว่าเป็น
หญิงอ่อนแอ แต่เบื่องหลังอาจกำลังชักใยอะไรอยู่ เจ้าอัศวิน
เอ๊ย! แค่น้าเพจมันอ้างอิงอะไรได้ที่ไหน!” ฐามหัวเสีย นั่ง
ลงบนโซฟาพับแขนด้วยาวในห้องนั่งเล่น นิ้วจิ้มเลือนหน้าเพจ

LUCKY บนจอสมาร์ตโฟนของวินัย

“ก็นายอยากเห็นหน้าเพจนี่นา เห็นไหมว่ามีชายพวงกุญแจแบบเดียวกับน้องชูการ์เยอะแยะ นายนะว่าวามเกินไปแผนของฉันคือ พวกเราควรติดตามความเคลื่อนไหวน้องชูการ์ไปเรื่อยๆ นายอย่าลืมนะว่าเราไม่ควรแตะต้องชาวเทอร์ราคนใด ถ้าไม่ได้มีส่วนเกี่ยวข้องกับการหายตัวไปของเจ้าชายอีเธอร์” วินัยกล่าว สีน้าธามดูเครียดขึ้นเหมือนทุกครั้งที่เคยถึงเจ้าชายอีเธอร์

ธามพยักหน้า “เข้าใจแล้ว แต่...ถ้าชาวเทอร์ราคนนั้นเกี่ยวข้องกับดอลละ”

“เรายังหาข้อยืนยันไม่ได้นี่นา”

เจ้าชายธามทำหน้าบึ้ง “ลองนายได้เจอกับเหตุการณ์อย่างฉันบ้าง คงจะร้อนใจและเดือดดาลยิ่งกว่าฉัน!”

วินัยรู้ว่าเจ้าชายธามกำลังนึกโทษตัวเองที่ทำให้พี่ชายหายตัวไป และนายของเขาก็เดินทางมายังเทอร์ราด้วยเหตุนี้คือตามหาอีเธอร์ตามคำทำนายของเวทศิลป์นชื่อวาเลส